

19

Pravna stran
Medbina

AVE MARIA

Nabožni list za katoliške Amerikance slovenskega pokoljenja. Prinaša verske članke v njihov pouk, poročila iz verskega življenja doma in po svetu, ter kratke povesti v njihovo zabavo.

Devetintrideseti letnik

Marec, 1946.

IZDAJAJO OČETJE FRANČIŠKANI

vsakega petnajstega v mesecu.
Pri Mariji Pomagaj v Lemontu, Ill.

AVE MARIA

P. O. B. 608

Lemont, Illinois

Naročnina velja \$2.50.

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slov. duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v vseh svojih molitvah, pri sv. mašah in drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Published monthly except October and semi-monthly during that month by the Franciscan Fathers, P. O. Box 608, Lemont, Illinois. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 for one year; Canada \$3.00 for one year. Subscriptions are payable in advance. Entered as second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Printed by
SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

Vsebina Marčeve številke.

Škof Rožman je pridigal	1
Čudovito junaštvo slovenske žene	5
Dnevi zveličanja	8
Sv. Benedikt	9
Ob bolniški postelji — P. A. T.	10
Cvetna nedelja — P. G.	12
Fatima in njen blagoslov — P. B. A.	14
Skrivnost Gospodove milosti — P. K.	17
Večer pri verskem krožku — P. L.	19
Razglednik po domu in svetu — P. B. A.	23
Nadaljevanje moje naloge — P. J. F.	26
Žalostna usoda slovenskih redovnic	27
Na globoko — P. A.	28
Ljubi duso bližnjega — P. G.	30
Molitev pred jedjo in po jedi — P. G.	31

A V E M A R I A

Marec, 1946—

Lemont, Ill.

—Letnik XXXIX.

ŠKOF ROŽMAN JE PRIDIGAL

(za post 1945 v Ljubljani)

OPOMBA URED.: V teh svojih prelepih pridigah je škof Rožman razlagal "Skrivno razodetje sv. Janeza v duči Kristusovega trpljenja." Tak je naslov knjigi, iz katere jemljemo pričujoče pridige. Naš list pričinja s temi pridigami za letošnji post, pa bo nadaljeval z njimi še pozneje, dokler ne bodo končane. Nič ne dvomimo, da bomo z njimi ustregli našim naročnikom. Čitajte in premišlujte!

PRVA PRIDIGA

"Blagor mu, kdor ohrani preroške besede te knjige." (Raz. 22, 7.)

Zopet nas je sveti postni čas zbral k resnemu premišljevanju trpljenja Gospodovega, trpljenja tako težkega in krivičnega, kakor ga ni in ga ne bo v človeški zgodovini krivičnejšega, a je prineslo Jezusu samemu večno slavo, vsemu človeštvu pa odrešenje in svobodo otrok božjih.

Trpljenje, bridkosti in borbe v našem življenju imajo isti namen. Zaslužijo naj nam večno slavo in v zvezi s Kristusovim trpljenjem nas rešujejo nadvlade vsega, kar je Bogu nasprotnega, ter nas vodijo v pravo notranjo svobodo, ki jo imajo le tisti, ki so po posvečujoči milosti otroci božji.

Trpljenje je nekaj težkega in človek se mu skuša čim bolj izogniti. Zato v ča-

sih velikega trpljenja iščemo zadovoljivega odgovora na mučna vprašanja, ki vstajajo v duši: Zakaj trpljenje? Kako dolgo bo še trajalo?

V teh časih so mnogi brali razodetje sv. Janeza in hoteli spoznati, kakšne strahote nas še čakajo, kdaj bo konec stisk, kdaj bodo premagani vsi krivičniki in bo zmagala božja pravica; kdaj bo minilo tistih 42 mesecev vladanja "zveri iz morja" in kdaj bo nastopila zlata doba tisočletnega kraljestva, ko bo satan zvezan, da ne bo mogel več škodovati izvoljencem božjim.

Razodetje sv. Janeza je težko razumeti. Prerokbe so sploh vedno nekoliko uganke, popolnoma se razumejo šele, ko se izpolnijo. Še težje razumljive so, če so izražene v skrivnostnih podobah in simbolih, ko moremo o njihovem pravem pomenu dostikrat samo ugibati. V razodetju sv. Janeza je vse izraženo v podobah, kakor že pri prerokih Stare zaveze, zlasti pri Danielu in Ezekielu. Najbolj pravilno bomo razumeli napovedi skrivnega razodetja, če jih gledamo v luči Kristusovega trpljenja, saj je življenjska pot vsakega človeka del Jezusovega križevega pota, ki vodi skozi trpljenje v naročje božje.

Napisano je razodetje v zadnjem desetletju prvega stoletja (90—100.). Pod cesarjem Domicijanom je bil sv. Janez obsojen na izgnanstvo; prepekljali so ga na otok Patmos ob maloazijski obali. Pod Domicijanovim nasled-

nikom, cesarjem Nerom, je bil izpuščen. V času svojega izgnanstva je imel videnja tega, "k a r s e m o r a s k o r a j z g o d i t i" (Raz. 1, 1),, kakor trdi. Ta videnja je napisal v knjigo z 22 poglavji. Preden začnemo brati in razlagati posamezna videnja, pogledajmo najprej na kratko vsebino in namen te knjige.

Po prvem poglavju, v katerem opisuje svoje zamaknjenje na otoku Patmos, prinaša s e d e m pisem na sedmere škofije v Mali Aziji. Njihovim angelom, to je škofom piše, kar mu je Sin božji naročil pisati: pohvalo in grajo, kakor vsakteri zasluži, in opomine k potrpežljivosti v preizkušnjah. V teh pismih spoznamo tedanji položaj kristjanov, ki nikakor ni bil lahek. Živeli so v poganškem okolju, predanem razbrzdanemu življenju. Cirkusi, gledališča, prazniki malikov, vse je vodilo v razvrtnost in grešno uživanje — saj so celo z nečistovanjem častili svoje malike. Sv. Pavel v listu Rimljanom popisuje (1, 18—32) s p r i j e n o m i š l j e n j e, nesramne strasti, ki so jim pogani služili, niso poznali niti ene kreposti, ki jih goji povprečen kristjan. Komaj si moremo predstavljati žalostno duševno stanje starega poganstva.

V takem okolju so bili prvi kristjani res tujci, posebneži, sitni svarilci s svojim čisto drugačnim življenjem. Pogani so jih sovražili.

V rimskem cesarstvu so se cesarji od Neronu dalje, zlasti pa Domicijan, dali po božje častiti. Kdor je tako češčenje odklanjal — kristjani so to morali storiti — je bil sovražnik cesarja, upornik zoper zakone, sovražnik države, izdajalec naroda, ki jih mora oblast ali prisiliti, da bodo kakor drugi častili cesarje, ali pa jih iztrebiti.

Proti koncu prvega stoletja so se pojavljale že prve z m o t e v razlagi krščanskih resnic, ki so potem cela stoletja sejale vedno nove krivoverske nauke med narode. Vprav za časa sv. Janeza so ti zmotni učitelji, gnostiki, sklicujoč se na posebno razsvetljenje od zgoraj, skušali spodkopati v vernikih zaupanje do škofov in rušiti edinstvo med kristjani.

Razmere, v katerih so živeli kristjani ob času svetega Janeza, so bile težke in nevarne, mnogo težje in nevarnejše kakor so razmere danes, pa so le vztrajali v kljub krvavemu preganjanju in so zmagali, Kristus je v njih in z njimi zmagal nad poganskim mišljenjem in življenjem ter nad zmotami in krivimi nauki. Če ostanemo Kristusu zvesti v vseh težavah in nevarnostih, bo tudi v nas in z nami premagal vsa današnja nasprotstva.

Od 4. poglavja dalje pa opisuje sv. Janez dogodke bodočnosti v živahnih, deloma kar groznih videnjih. Vsa poglavja do konca bi mogli razdeliti v tri skupine, ki čisto odgovarjajo Jezusovi trojni napovedi: o razdejanju Jeruzalema, koncu sveta in o njegovem drugem prihodu k vesoljni sodbi, kar so zapisali evangelisti: Matej v 24., Marko v 13. in Luka v 21. poglavju. Trojno dejanje veličastne drame, ki ji pravimo zgodovina, opisuje sv. Janez: V prvem dejanju opisuje stiske, ki bodo prišle pred zadnjo največjo stisko — vojske, potrese, lakoto, nastope krivih prerokov. V drugem dejanju napoveduje zadnjo največjo stisko neposredno pred koncem svet, "k a k r š n e n i b i l o o d z a č e t k a s v e t a d o z d a j i n j e t u d i v e č n e b o" (Mt 24, 21). V tretjem dejanju pa opisuje prihod Sina človekovega in vesoljno sodbo, ki bo pi-

ko postavila ob zadnji besedi človeške zgodovine.

Kakšen namen je imel sv. Janez s to knjigo?

Ni hotel pisati bodoče zgodovine, ampak smisel zgodovine je hotel odkriti; povedati, kakšen namen, smisel in cilj imajo vsi zgodovinski dogodki, ki se zde včasih kar nerazumljivi. Hotel je pokazati, da Bog s popolnoma neodvisno svobodo, neoviran po ljudskih strasteh in satanovem sovraštvu, tke preprogo človeške zgodovine in če se raznobarvne niti še tako zmešano in nesmiselno prepletajo, vendar on, neprekosljivi mojster, vse pregleda, ima vse v rokah; tisti pa, ki človeško zgodovino delajo, morajo tako tkati kakor odgovarja božjemu načrtu in nič drugače. Končna slika preproge je po božjem vzorcu stkana.

Sv. Janez opisuje bodočnost v p o d o b a h, s i m b o l i h, z n a m e n j i h, ki so nam morda t u j a: zmaj, zveri z mnogimi glavami, itd. — kakor preroki sploh — ker noče kot zgodovinar opisovati, ampak u č i t i, kakšni so božji načrti.

V vsej zgodovini od Kristusa do konca sveta bo d i v j a l b o j z a K r i s t u s a i n p r o t i n j e m u. Pri prvem koraku v tempelj — 40 dni po rojstvu — je sv. Duh po Simeonu napovedal, da je novorojeni Kristus z n a m e n j e, k i s e m u b o n a s p r o t o v a l o, da je postavljen v padec enim, v vstajenje drugim. Ta boj ni omejen le na eno ali drugo stoletje, ampak traja vse čase, ne vedno enako oster, enako očit, a popolnoma ne miruje nikdar in ne b o. Kristjani so potegnjeni v ta boj, včasih bolj jasno, včasih manj, a vedno v eni ali drugi obliki stopi odločitev pred kristjana: ali si s Kristusom ali zoper njega?

V katerem taboru si? Nevtralen ne moreš biti. "K d o r n i z m e n o j, j e z o p e r m e n e" (Mt 12, 30), pravi jasno in nedvomično Jezus sam. Če kdo misli, da ni med sovražniki, ampak je le nevtralen opazovalec boja, se moti. To ni mogoče, ker s to tako imenovano nevtralnostjo že pomaga satanu, ki je poosebljen sovražnik božji.

Kristjan se mora bojevati proti vsem B o g u s o v r a ž n i m s i l a m s v e t a, kakršne se v raznih dobah pokažejo: ali je poganška samosilnost ali laži-vera neprave znanosti, ali pa organizirano brezboštvo današnjih dni. Naj pa bo boj še tako težak, moč in napuh božjih sovražnikov še tako silen, p o r a z v s e h t e h s i l j e n e i z o g i b e n, j e v b o ž j i h n a č r t i h ž e s k l e n j e n o d e j s t v o. Nihče tega spremeniti ne more. Naj se v kakšni dobi — kakor v naši — božji sovražniki še toliko napihujejo, zmagali ne bodo. So trenutki, ki po našem štetju trajajo tudi stoletja, ko se zdi, da brezboštvo zmaguje, a le videz, gol videz je to, ki traja dotlej, da pride od Boga določena ura, ko Bog z enim samim dihom zmaga — v teku zgodovine večkrat — končno pa in nepreklicno, ko bo prišel soditi žive in mrtve.

Vendar, ko beremo Janezova videanja, s čudovito slikovitostjo opisana, ko se vrste pred nami prizori, polni peklenškega sovraštva in grozote, se vznemirimo: Kako bomo prestali? ali ni mogoče izogniti se, poskriti se, da nas napovedane katastrofe ne zadenejo?

V odgovor na ta nemirna vprašanja se zamislimo v K r i s t u s o v o t r p l j e n j e. Od tam pada luč na nejasnost napovedi, da v tej svetlobi izginejo strahovi, ki nas vznemirjajo in plaše. Ko se je Jezus bližal trpljenju, je nekoč

priznal, da je tudi on sam vznemirjen: "Zdaj je moja duša vznemirjena in kaj naj rečem? 'Oče, reši me iz te ure?' A zato sem v to uro prišel. Oče, povelečaj svoje ime" (Jan 12, 27). Torej tudi Jezus je bil pred trpljenjem vznemirjen, ko je jasno videl, kaj ga čaka, kaj se bomo čudili, če se naša naraava vznemirja? A Jezus ni prosil, naj ga Oče reši, saj je vendar za to prišel, da trpi za nas in vse izpolni, kar so preroki napovedali, pač pa prosi, naj Oče poveleča svoje ime s tem, da mu pomaga vse pretrpeti in tako iti v svojo slavo.

Tako se tudi mi nič ne bojmo. Če bomo z Jezusom šli preko Kalvarije, bomo prav gotovo prišli v jutro vstajenja. Nobenega dvoma ni. Kadar bomo v najtežjih stiskah, kadar bo tema najbolj gosta in se bomo čutili čisto zapuščene, tedaj je zmaga božja in naša že čisto blizu. Glejte Jezusa! Ko je na križu visel, da se ni mogel ganiti, ni storil za se nič; molčal je na zasmehovanje sovražnikov, z umirajočimi očmi gledal zmagoslaven posmeh na njihovih obrazih, z božjo vsevednostjo je poznal vse misli njihovih src, ko ga je v tisti najtežji uri še nebeški Oče zapustil, da je bil sam, čisto sam v smrtnem boju — tedaj velikonočno jutro ni bilo več daleč; njegovo umirajoče oko je, preden je ugasnilo, že zazrlo zarjo vstajenja.

Ko je satan bil že popolnoma gotov svoje zmage, je bil poražen in vzeta mu je bila moč. Tako bo tudi v bodoče, dokler ne bo ob koncu vržen v goreče jezero, iz katerega ni več rešitve.

Sv. Janez svojih čitateljev in nas ni hotel vznemirjati, marveč tolažiti z napovedjo gotove zmage, nas opogumiti, da ne klonemo, kadar vidimo brezbož-

ne sile na pohodu, ko navidezno zmagujejo, dobivajo pristaše in rušijo božje kraljestvo v dušah in v javnem mišljenju in življenju. Borba s temi silami zahteva od časa do časa žrtve, včasih številne in velike, zato hoče sv. Janez svoje čitatelje pripraviti na te žrtve, pripraviti na mučeništvo. Vsako poglavje razodetja poziva: Vzdržite dotlej, da padejo brezbožne sile, ker padle bodo prav gotovo. Z božjo nezmotljivo, večno resnično besedo je zagotovljena končna zmaga! Zavest gotove zmage hoče sv. Janez z razodetjem v naših dušah živo ohraniti, upanje v nas utrditi, stiskane k potrpežljivi vztrajnosti opomniti in nam pomagati preko vseh težav in stisk dotlej, da bo Kristus svoje zveste vzel k sebi. To je misel Janezovega razodetja. Vse napovedi so v tolažbo in pogum do konca! Koliko tolažbe in poguma najdemo v tej resnici: Nad vsemi vznemirljivimi dogodki, ki jih doživljamo, vlada Bog, za vse ve, nič ne uide njegovemu spoznanju, proti njegovim zveličavnim načrtom se nič ne zgodi.

Na čelo svojih napovedi je postavil Janez videnje nebes: Prestol v nebesih, na njem v nepopisni lepoti, ki jo opisuje z bleskom dragih kamnov, Bog, okrog njega 24 starešin, štiri živa bitja (simboli evangelistov), ki so brez počitka podnevi in ponoči slavile Boga: "Svet, svet, svet, Gospod Bog vsemogočni, ki je bil, ki je in ki bo" (4, 8) in sredi prestola J a g n j e, naš Odrešenik Jezus Kristus, njemu done slavospevi in čast mnogih angelov — njih število je desettisočkrat desettisoč in tisočkrat tisoč. Videnja nebes se med napovedmi stisk še devetkrat ponavljajo.

Kaj hoče s tem reči? Bog mirno, nemoteno vlada v nebesih, kjer mu vsa

bitja izkazujejo čast in slavo, ki mu jo neznatni ljudje, polni napuha, odrekajo.

Bog je neodstavljen, v nebesih nedosegljiv, nobena sovražna sila ne prodre do njega; vlada, vodi po svoji modri Previdnosti in bo zmagal popolnoma, kadar bo hotel, kadar pride najbolj primerna ura.

Kaj se torej bojimo? Zaupajmo? Nismo pozabljeni v naših stiskah in v borbah nismo zapušteni. Z Bogom, s Kristusom bomo zmagali mi vsi, ki se v letih zemeljskega življenja z njim in zanj borimo zoper vse njegove sovražnike. Potrpimo še nekoliko! Še nekaj časa vztrajajmo. Saj bo prišel in nas pritegnil v slavo svoje zmage. Ne bo treba dolgo čakati, saj Gospod Jezus ob koncu razodetja pravi: "Da skoraj pridem" — mi pa mu z Janezom odgovorimo: "Tako bodi. Pridi, Gospod Jezus!" (22.20).

LIST AVE MARIA

iskreno čestita zlatomašniku

Rev. Johnu Ferlinu, OFM

Svojo ZLATO MAŠO bo zapel dne

25. marca ob 10. uri pri Mariji

Pomagaj v Lemontu.

Izvencerkvena proslava je prenešana na poletni čas.

Kdor bi želel imeti po sveti maši dne 25. marca obed pri nas v Lemontu, naj blagovoli poslati svojo prijavo na naslov:

**REV. ALOJZIJ MEDIC, gvardijan,
Box 608, Lemont, Ill.**

ČUDOVITO JUNAŠTVO SLOVENSKE ŽENE IN MATERE

(Nadaljevanje)

Drugo pismo

Dragi Anton!

Upam, da si dobil moje zadnje pismo. Kako si želim, da bi Ti vedel, kaj se pri nas godi. Zlasti kaj se je zgodilo z menoj, da bi povedal tudi mojim otrokom. Poslala sem Ti zadnjič poročilo, da so Narteja poslali na zatožno klop z raznimi različnimi zločinci. Po razpravi, ki je bila zelo javna in trajala dan in pol, so ga skupno z vsemi drugimi obsodili na smrt. Poudarjali so, da je on kot idejni nasprotnik hujši zločinec kot ostali. Da, postavili so ga za povzročitelja vseh takih in ostalih zločinov. Ž njim vred so obsodili 6 gestapovcev, torej Nemcev, in štiri člane takozvane "črne roke", ki je res merila brez sodbe in po krivici, kajti na smrt obsoditi in smrtno obsodbo izvršiti sme samo postavna zakonita oblast. Narte pa, ki je še pred sodiščem izjavil, da je zločin obsojal kjerkoli in kadarkoli, naj bi bil s svojimi spisi povzročitelj teh zločinov! To morejo samo oni verjeti in še med njimi le najbolj zagrizeni. Vsem drugim je Narte vzor in svetel zgled. Vse žene, ki imajo moške zaprte, molijo, da bi se njihovi moške tako zagovarjali kot se je Narte, da bi tako jasno in odkrito pričali za svestobo Bogu in Cerkvi kot on.

Narte je umrl kot mučenec. Ne vem kje, ne vem kako. Ves tisti strašni dan 25. junija sem se trudila, da bi se mogla od njega posloviti. Uspelo mi je, da sem

prišla prav do predsedstva vojaškega sodišča in do državnega tožilca. Videla sem vse strahotno razdejanje, ki ga povzroči v dušah komunizem. Videla sem ljudi popolnoma brez Boga in brez srca. Videla sem prav od blizu vse sovraštvo do vsega, kar je božje in ni komunistično. Tako silno sem se bala sovraštva, da sem samo molila, naj Bog vse blagoslovi in razsvetli. Tako težko je to in mnogo sem se borila. Nočem sovražiti! Nočem, da bi sovražili moji otroci! Zato sem Bogu hvaležna, da jih zdaj ni tukaj. Bojim se jim povedati vso krutost, s katero se je vse zgodilo. Niso me pustili k njemu, niso mu hoteli dati mojega pisma, niso mu pustili duhovnika, niso mi dali mrtvega, niso mi povedali za njegov grob . . .

Tako sem si želela vsaj besede od njega, če ga že videti nisem smela. Želela sem si njegov rožni venec in prosila za to duhovnika, če bi mu uspelo priti do njega. Ko je prišel P. Angelik — on je imel največ upanja priti do obsojencev — po dolгих intervencijah ob pol sedmi uri z vsemi dovoljenji na sodišče, so mu rekli, da je že izvršeno — pa je bilo tudi to laž! Izročili so jih ob tri četrt na osem. Odpeljali so jih na Turjak. Kaj se je tam zgodilo, še ne vem.

Morda bi ne mogla nositi, ker samo misel, da so jih pred smrtjo še mučili, me preganja še v spanju. Borila sem se, kakor sem vedela in znala. Bala sem se sama sebe in ljudi in vse sem delala nekako nagonsko. Šla sem za en dan v Št. Vid. Ko sem se vrnila v Ljubljano in videla, kako so vse žene, ki imajo može zaprte, skrušene in obupane, mi je le uspelo, da sem se nekoliko umirila ter skušala druge dvigati in tolažiti. Pomagala mi je telesna slabost. Nепrestano se mi je temnilo pred očmi. Bilo

mi je slabo in srce mi ni dalo miru. Ko sem prišla potem domov, sem mislila, da moram zboleti. Nobenega odpora ni bilo v meni. Potem sem začela brskati po predalih in med Nartejevimi zapiski sem našla priloženo izjavo . . . (Ta "izjava" pride v aprilski številki.—Ur.)

Ne vem, kdaj je to pisal in zakaj. A meni je bilo to v tistem trenutku pravo razodetje. Mnogo sem naenkrat razumela in tista strašna teža, ki me je hotela zlomiti, je odpadla. Morda boš mislil, da je to (izjava) le literatura. Da, Narte je bil literat, toda bolj ko premišljam zadnje leto njegovega življenja, bolj vem, da je bil to (kar je povedano v "izjavi") njegov program. Zato je imel take uspehe pri zimski pomoči, zato je tako fanatično nastopal, pisal in govoril. Zato je zadnje dni tolikokrat ponavljal, da je treba postaviti zgled. Bog je njegove ponudbe sprejel. On ga je vodil, On ga je podpiral. On mu je dal, da je smel postaviti zgled kot malokdo.

Čestitali so mi tiste dni k možu svetniku in mučencu. Šele ko sem našla te zapiske, sem te čestitke rada sprejemala. Tedaj sem vedela, da so popolnoma opravičene. Smela sem mu biti žena in — kot je na dan srebrne poroke sam rekel — dobra žena. In vendar ga nisem poznala, nisem ga bila vredna. Imela sem se za toliko boljšo od njega. "Hudiček — napuh — vidiš, to velja o tebi!" Kolikokrat me je Narte tako svaril, ko je videl, kako me hvalijo in občudujejo. Kako sem mu hvaležna prav za te besede, ki mi bodo tudi odslej pomagale proti napuhu in nečimernosti, ki sta mi resnično nevarna. Saj tudi danes občudujejo v meni močno ženo in jaz se bojim sama sebe. Bojim se, da mi napuh prepreči pot, ki jo sedaj mo-

ram iti. Saj moram postati svetnica, zdaj ni druge poti. Prav pri Narteju si moram izvojevati prostorček, pa naj me stane kar hoče. Ali je to tudi napuh? Moli zame! Vsak dan se me moraš spominjati pri sveti maši, da bom uspela. Zdaj imam v nebesih poleg malih dveh (otrok, ki sta umrla), še dva svetnika, ki sta me rada imela — strica (škofa Jegliča) in Narteja. Mora mi uspeti.

(V naslednjih vrsticah pripoveduje o svojih otrocih, našteje jih OSEM, o katerih nič ne ve, kje so . . . Potem nadaljuje:)

Tolikokrat sem jih vse Bogu darovala. Tolikokrat sem pred brezjansko Marijo Pomagaj molila: Tebi jih vse darujem: Narteja, Ivanko, Jožeta . . . itd. Sedaj se bojim, da me je Bog prijel za besedo. A od srede naprej zopet tako molim. Za to ceno jih vse darujem. Bog mi bo gotovo pomagal. Želim si jih pa zelo. Ne moreš si misliti, kako sem sama. Na drugi strani pa spet hvalim Boga, da jih v teh dneh ni bilo doma. Kako bi jih mogla obvarovati, da ne bi sovražili, ko sem se morala jaz sama toliko boriti, da se nisem vdala sovražstvu. Tisti strašni: "niso, niso" . . . kakor sem jih malo prej naštel, me še sedaj mučijo. Pa Bog mi bo pomagal.

Kako bom živela? Ljudje so dobri. Hočejo me zasuti z vsem mogočim in nemogočim. Kako to, da sem ravno jaz deležna vse te pozornosti? V teh letih je toliko dobrih mož padlo, morda še bolj kruto kot Narte, pa nihče ne vprašuje zanje. Res je, mi smo precej glasna sorta. Vsi so nas poznali. Tudi rogovilili smo dosti zadnja leta. Bog nas je posebno ljubeznivo varoval. Danes si mislim, da je prav zato Narteja pred 12 leti ohranil, pa je njega in mene ves

ta čas pripravljaj na sedanje križe. Kolikokrat sem Boga prosila, naj meni naloži križ, pod katerim so druge žene omahovale. Jaz sem naravnost objestno prenašala vse težave bridkih dni. Pa je Bog le vežbal moje rame in jim sedaj naložil tako težo, da le z Njegovo pomočjo držim in zmorem. Zahvalila sem se mu tudi že za ta križ, čeprav s solzami. Pa me ni sram solza. Ljubosumno čuvam svoje bolečine in jih ponosno nosim. Tako se je Narte zadnje dni bal, da mu bodo očitali kako nepoštenost pri "zimski pomoči". Bolelo ga je, to mi je sam povedal, da bo za nekaj desetletij veljal za narodnega izdajalca. Pa mu niso nič takega očitali, samo idejno nasprotovanje, samo njegovo neizprosno borbo proti komunizmu.

Prišli so te dni popisat naše stanovanja. Imeli so namen, vse zapleniti. Prišli so že trikrat, pa še vedno ne verjamejo, da je to vse, kar imamo. "Mož, skozi čigar roke so šli v zadnjih dveh letih milijoni denarja, pa naj bi tako stanoval!" Tako je vzkliknil zadnjič eden komunistov. In res mi ničesar niso vzeli, vsaj doslej ne. Tako rada bi ohranila otrokom vsak kos našega oguljenega pohištva za spomin na očeta. Sedaj bodo znali bolj ceniti našo revščino, ki jih je včasih pri vsej lepoti našega tako sončnega doma tako težila. Tako sem srečna, da pri vsej svoji zlobi ne morejo najti na Narteju nobene resnične krivde! Bog je v svojem neskončnem usmiljenju dopustil, da je smel Narte pasti popolnoma brez graje.

Prav prisrčno Te pozdravlja

Ivanka.

(Konec prihodnjič)

DNEVI ZVELIČANJA

Z MATERINSKO roko vodi sv. cerkev v postnem času naš korak po poti spokornosti, molitve, odpovedi in trpljenja k Bogu. Takoj na prvo postno nedeljo nam kliče s sv. Pavlom: "Glejte, zdaj je čas milosti, glejte, zdaj je dan rešitve! — Milosti božje nepridoma ne prejemaite!" Imamo namreč božje zagotovilo: "Ob času milosti sem te uslišal in na dan rešitve sem ti pomagal." (2 Kor. 6, 1. 2.) Resnoba sv. časa nam torej veleva, da si resno prizadevamo za sveto življenje in popravimo, kar v nas ni bilo prav — vse pa storimo z veseljem v Sv. Duhu.

Kristus je po štiridesetdnevem postu premagal skušnjavca: tudi mi gremo v boj v živi veri, da je Kristus z nami, da se bo Kristus boril v nas in da bo Kristus zmagal za nas. Kristus nas krepi v štiridesetdnevem postu: "s telesnim postom zatira napake, dviga duha ter daje moč in plačilo" (Predglasje). Malo koristi donaša telesni post, če ni posvečen s pravim spokornim duhom. Zato le prosimo o Gospoda, "da se zdržimo i pogubnih naslad, kakor se bomo zdržali mesene hrane" (mašna molitev nad darovi).

Prerok Izaija nas vzpodbuja h krščanskemu usmiljenju in dejanski ljubezni do bližnjega: "Mar ni to pravi post: pretrgaj grešne vezi, raztrgaj dolžna pisma, oprosti potrte in polajšaj vsako breme? Lomi lačnemu od svojega kruha!" (Iz. 58, 6. 7.)

V postnem času se odpovemo posvetnemu veselju in tudi dopustnim užitkom, da s Kristusom združeni zadostimo za greh. Prav ta odpoved varljivega uživanja iz ljubezni do Boga in da

pomagamo pomanjkanje trpečim bratom, nam bo vir bogate notranje radosti in polnega življenja v milosti božji. Molimo s sv. cerkvijo za ta dar Sv. Duha: "Dodeli, prosimo te, Gospod, našemu postu zveličavni učinek, da bo pokorjenje našega mesa, ki smo si ga naložili, v rast našim dušam!" (mašna molitev).

V štiridesetdnevem postu so se katehumeni nekdanj pripravljali na sv. krst, ki se po njem novi udje vcepljajo v sv. cerkev. Tudi danes nam bodi postni čas doba duhovne rasti, pomladitve in oplemenitve. Združimo se v mislih in čuvstvih s katehumeni prve cerkve in se z iskreno hvaležnostjo vglobimo v milosti sv. krsta! Slednje leto v postnem času obnavljamo in vnovič doživljamo njega čudovito skrivnost: "da smo božji otroci. Ako pa otroci, tudi dediči: dediči božji, sodediči pa Kristusovi, če le z njim trpimo, da bomo z njim tudi poveljani" (Rimlj. 8, 16. 17.). V notranji prenovitvi in po notranjem očiščenju kali staro seme večne nove pomladi v polnost rasti po božji volji: "To je namreč volja božja, da se posvetiš" (1 Tes. 4, 3).

S tem da vršite voljo božjo, "posnemajte Boga kot ljubljene otroci in živite v ljubezni, kakor je tudi Kristus ljubil nas in se za nas dal v daritev in krvavo žrtev" (Ef. 5, 1—2). Prej smo blodili v temi, "zdaj smo pa luč v Gospodu, kakor otroci luči hodimo — in sad luči je namreč v vsakršni dobroti in pravici in resnici!" (Ef. 5, 8. 9.)

Kakor je med vodo in ognjem nepremostljivo nasprotje, tako si med seboj nasprotujeta opravičevanje in ponižnost.

SV. BENEDIKT

(Dne 21. marca.)

Benedikt nurzijski, plemeniti Rimljan petega veka, odlični akademik na rimski pravni šoli, se je pred zarjo svoje slave odtegnil svetu z namenom, da se vsega Jezusu Kristusu žrtvuje, kajti "rajši je hotel na zemlji pretrpeti zlo kakor hvalo, rajši se truditi za Boga, kot da bi ga premamilo ugodje tega življenja."

Tri leta je živel strogo spokorno v neki votlini, kjer je zmagal skušnjavo ter oblekel novega človeka — svetnika.

Zvedeli so za božjega moža sosednji puščavniki in ga poprosili, naj bi prevzel vodstvo njihove srenje. Vdal se je naposled tolikerim prošnjam in jim izpolnil željo. Toda mehkužnim, podlim pustinjaikom je stroga Benediktova roka postala neznosna. Namenili so mu smrt, smrt z otrovano pijačo, a svetnik je kot vselej naredil znamenje sv. križa in posoda se je razletela.

Brzo se je vrnil Benedikt v svojo ljubljeno votlino, toda nečesa se je sedaj spričo te zlobne namere v živo zavedel, nevarnosti izprijenega, neduhovnega puščavništva. Zaslutil je v sebi svoje veliko zvanje, dolžnost, da se posveti pouku, da svoje nove, vrle učence po varni poti evangelijskih svetov povede k pravi popolnosti.

Toda prej je sv. Benedikt še enkrat moral skozi ogenj bolečin, ki je v njih dozorel svojemu življenskemu delu. Iz zavisti mu je namreč neki malovreden pustinjač v posvečenem kruhu nastavil strup in, kar je še hujše, hotel mu je zastrupiti tudi duše novincev.

Po čudežni rešitvi so izvoljenci božji nagloma zapustili nesrečni kraj puščav-

nikov ter se napotili na goro Cassino (Kasino). Nova lega — ni bilo tukaj votlin kot doli v dolini —, dalje iskustveno spoznanje nevarnosti samostojnega puščavništva, zlasti pa notranji razvoj duhovnega življenja samega so napotili sv. Benedikta, da je učencem zgradil skupen dom, samostan ter ustanovil skupno življenje, redovno družino na trdni podstavi in postavi: na "svetem pravilu."

Samostan Monte Cassino in redovno življenje v njem, družinsko življenje z družinskim očetom, opatom — Kristusovim namestnikom, šola veselja božje službe ter vztrajno delo lastnega posvečenja na krščanski kulturi — to je slava ustanova sv. Benedikta, to vzor neštetim samostanskim družinam, ki so dale iz svoje srede veliko število najvišjih cerkvenih poglavarjev, najsilnejših borcev za njene svete pravice. Koliko so storili Benediktovi sinovi — omenim naj le dve glavni veji, benediktince in cistercijane — koliko so storili za porast krščanstva in dobrobit narodov, o tem glasno priča zgodovina.

O sv. Benediktu pa poje sv. cerkev tole: "Bil je mož časti vrednega življenja, po milosti Benedictus — blagoslovljen — in po imenu; od svojih detinskih dni je nosil v srcu modrost starosti, dobo življenja je prehodil s sveto krepostjo in čez dušo mu ni legla niti senca naslade. — O blaženega moža Benedikta sveta blagovest, o neizmerna moč ljubezni! Ker je preziral last sveta, je postal deležen življenja večnega."

Kakor ni mogoče na istem pašniku pasti ovce in volkove, tako je nemogoče, da bi dosegel usmiljenje, kdor je do bližnjega zloben.

OB BOLNIŠKI POSTELJI

BOLNIŠKA postelj! Koliko gorja in koliko blagoslova je skritega za to besedo! Če izvzamemo tiste redke, ki nenadoma umrjo, se mora sleherni človek z njo seznaniti. Naj si bo star ali mlad, mož ali žena, fant ali dekle, vsakega lahko doleti navadno nepričakovana in vedno nezaželjena bolniška postelj. In prej ali slej čaka to slehernega človeka, tudi tebe in mene. Od nas samih je odvisno ali bo bolniška postelj za nas gorje ali blagoslov. Blagoslova bolniške postelje pa bo deležen le tisti, ki je nanjo pripravljen. Zato je prav in koristno, da se že sedaj v zdravih dneh vležeš v duhu v bolniško postelj, ter premisliš pravočasno, kaj ti je tedaj početi.

Prvo v bolezni je to, da ima človek trdno voljo ozdraviti z božjo in zdravnikovo pomočjo. Ni namreč bolniška postelj vedno tudi mrtvaška postelj. Bolezen je neke vrste bojno stanje. Treba je sovražnika premagati in prisiliti k odhodu ali pa ga napraviti za prijatelja in zaveznika. Eno in drugo premore le trdna volja v zvezi z zdravnikom. Sicer je res, da z bolnim telesom vedno trpi tudi duša, toda toliko samostojnosti le ima, da lahko ostane zdrava in močna tudi v bolnem telesu. Če ji manjka lastnih naravnih moči, se mora poslužiti nadnaravnih.

V bolezni je treba poklicati tudi zdravnika. Bog sam je dal zdravilom naravno moč zdravljenja. Nespametno bi bilo govoriti in misliti po zgledu nekaterih ljudi: Bog je moj zdravnik, mi bo že on sam dal zdravje. Ne samo, da tako upanje človeka lahko vara, bilo bi tudi predrzno upanje v božjo pomoč.

Če se tvoja bolezen slabša, glej na

vsak način, da pokličeš tudi duhovnika in se spraviš z Bogom. Kako lahko bi se zgodilo, da bi duhovnik prišel k tebi, pa prepozno. Ne zato, ker bi se bolnik branil prejeti zakramente, ampak radi nezvesti, ki je nenadoma prišla nanj, iz katere bolnika ne morejo več predramiti, zakramentov sploh ne more prejeti. Nespameten je predsodek onih, ki mislijo, da bodo morali umreti, če pokličejo duhovnika. Nasprotno je marsikom tisti notranji mir in zavest prijateljstva z Bogom bolj pomagal k zdravlju, kot celo zdravnik.

Za premnoge, lahko rečemo za večino bolnikov je najhuje, da ne morejo več delati, posebno če je bolezen dolgotrajna. Nikar ne toži preveč dragi moj. Delaj kljub temu in tudi v bolezni kolikor moreš. Čudovito je, koliko premore močna trdna volja, tudi če je telo slabotno. Treba je biti iznajdljiv. Če ti odpove desna roka, delaj z levo. Če ne moreš delati z glavo, delaj z rokami. In če telo ne more, morda lahko dela duša. Če ne moreš študirati in brati, tedaj pač lahko še moliš. Če ne moreš izvrševati svoje obrti, lahko delaš za otroka kako igračo. Če ne moreš voditi gospodinjstva, lahko morda pleteš. Vsako delo, če je še tako priprosto in malopomembno, takoj vpliva na bolnika zdravilno, krajša mu čas, dviga zaupanje v samega sebe in krepi voljo. Kako koristno in koliko dobrote je za bolnika stalen in trden dnevni red, ki določa posamezne ure za molitev, delo, branje, zabavo itd. sem videl že pri mnogih bolnikih. Vedno imajo bolniki na ta način kako delo in opravilo in tako jim neprimerno hitreje mine čas, kakor če bi mislili le na svojo bolezen.

Pri bolezni, zlasti če je dolgotrajna, se človeka kaj lahko loti malosrčnost

ali drugače bi lahko rekli neka nepotrpežljivost. Toda v takih slučajih se moramo spominjati kaj pomeni trpljenje za človeka in kolik blagoslov je večkrat zanj. Zakaj moram trpeti ravno jaz, tako se sprašujejo premnogi? Zakaj? Težko je odgovoriti človeku na to vprašanje. Naj ti odgovarja Bog; On ima z boleznijo, ki jo pošilja pravičnim in nepravičnim, svoje namene, ki so večkrat skriti človeškim očem. Vendar te namene lahko tudi mi nekoliko spoznamo.

Uči nas življenje, da človek najlažje pozabi na Boga, kedar nima nobene bolesi, nobene skrbi, ničesar nad seboj, kar bi ga spominjalo na minljivost vsega posvetnega. Uprav takrat mu uživanje in radost sveta takorekoč otopi vest. Koliko jih je, ki so v dneh najbolj cvečotčega zdravja pozabili na najvažnejšo skrb za zveličanje svoje duše. Tu jih Gospod položi na bolniško postelj. Spomni se tedaj da imajo poleg telesa tudi dušo, začno se zavedati da je pri vsej skrbi za časno dobrobit, vendarle potrebno, da človek skrbi tudi za večnost, katere prag prepogostoma tvori bolniška postelj.

Tudi pravičnim Bog lahko pošlje bolezen kot kazen, ne kot opomin, naj gre do sami vase, marveč kot poskušnjo njihove čednosti in kreposti. Kakor mora biti očiščeno žito predno se ga spravi v žitnice, tako mora biti očiščena duša, človeka, tudi pravičnega, da najde prostor v večnih žitnicah. Na bolniški postelji gre človek v šolo križa in v tej šoli naj bi se vadil v svoji veri, potrpežljivosti in vseh čednosti, ki jih opazujemo na trpečem in križanem Zveličarju. Kakor se preiskušata zlato v ognju, enako se preizkuša čednost človeka šele na bolniški postelji. Zato so svetniki tako vi-

soko cenili trpljenje, da so ga smatrali za najgotovjše znamenje izvoljenja. Če ti Bog da dar čudežev, pravi sv. Janez Zlatoust, ti gotovo da nekaj velikega, toda ne toliko, kakor če ti da trpljenje in pošlje bolezen. Za dar čudežev si ti dolžan Bogu hvalo, s trpljenjem pa Bog postane tvoj dolžnik.

In končno tudi molimo sleherni dan v očenašu: "Zgodi se Tvoja volja, kakor v nebesih tako tudi na zemlji." Njegova volja se mora zgoditi, če hočemo ali ne. Vendar pa je silno tolažljiva misel vedeti: Bog hoče, da sem bolan in vem, da je to zame dobro. On skrbi zame kot za svojega otroka.

Te misli imej v srcu, ko pride na te trpljenje. Le na ta način bo kljub telesni bolezni ostala zdrava tvoja duša. Z ljubeznivostjo boš kazal hvaležnost do tistih, ki ti služijo in tistim, ki pridejo k tebi na obisk. Potem bolniška postelja zate in za tvoje ne bo gorje, ampak polna blagoslova, pa naj pride nate kadar koli hoče.

P. Ang.

Neki brat je prišel k opatu Pojmenu in mu rekel: "Oče, veliko misli mi roji po glavi in sem zaradi njih v nevarnosti." Starček pa ga je peljal ven na prosto in mu rekel: "Razprostri svojo obleko in ujemi vetrove." Ta pa mu je odvrnil: "Tega ne morem storiti." "Če tega ne moreš storiti," je del starček, "tudi mislim ne moreš ubraniti, da ne bi prišle; tvoja dolžnost je le, da se jim upreš."

Kdor v isti stvari bližnjega pred enim hvali, pred drugim pa graja, je suženj ničemurnosti in zavisti. S hvalo skuša zakriti svojo zavist, z grajo pa se skuša pokazati boljšega, kakor je on.

CVETNA NEDELJA

ČIM temnejša je noč, tem svetleje zasedine dan; čim večja je teža križa, tem večja bo radost, tem slajša tolažba.

Postni čas je tu, da samega sebe očistimo s pokoro in zatajevanjem svoje duše, da s Kristusom umremo, da tako prerajeni v veri, upanju in ljubezni vstanemo z njim k novemu življenju.

S cvetno nedeljo smo dospeli do srca vsega cerkvenega leta; v teh dneh se odigrava najsilnejša žaloigra, največja skrivnost: na Golgoti visi med nebom in zemljo na lesu Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta. Z njim trpimo, z njim umrmo, ki je rešenje naše, da bomo z njim vstali, z njim živeli na vekov veke!

V sveto resnobo postnega časa pa prisijejo tuintam tudi svetli žarki luči in veselja, ki naj nas navdajo z novo močjo, svežim pogumom ter upanjem na zmago. Tako nas sveta cerkev na drugo postno nedeljo popelje na goro Tabor, kjer nam izpremenjeni Kristus pokaže žarek svoje nebeške slave: "Njegov obraz se je zasvetil kot solnce in njegova oblačila so postala bela kot luč." Če bomo s Kristusom trpeli, bomo v plačilo za stanoviti boj deležni večne slave, kjer se bodo "pravični svetili kakor solnce". Četrto postno nedeljo — nedeljo veselja — pa nas sveta cerkev že v vstopni molitvi radostno pozdravlja: Veseli se Jeruzalem . . . Kot nekaj odlih nam je to veselje sredi resnih postnih dni, da s sveto cerkvijo vztrajamo v molitvi, premagovanju in žrtvah — do velikonočne zmage.

Enako zmagoslavno veselje navdaja sveto cerkev tudi na cvetno nedeljo, ki je spomin in resnično liturgično doži-

vetje zmagoslavnega vhoda Kristusovega v Jeruzalem. Z oljčnimi vejicami v rokah proslavljamo v uvodnih spevih s sveto cerkvijo Kristusa Kralja: Slava Sinu Davidovemu, blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem! O Kralj Izraelov, slava na višavah! — O slovesni so morali biti tisti dnevi za Jeruzalem, ko se mu je bližal Kralj nebes in zemlje, ko so v svetem navdušenju drle množice za njim, ko so sipale na pot Odrešeniku cvetja in oljčnih mladik, ko so mnogi razgrinjali svoja oblačila pred njim na pot, ko so mu možje in žene, otroci in starčki, slepi in kruljevi v en glas klicali: Slava Sinu Davidovemu, blagoslovljen, ki prihajaš z bogastvom svojega usmiljenja, slavljen na višavah!

Takšen je bil sprejem Kristusov na prvo cvetno nedeljo. Judje so drli za njim, ker je ozdravljajal bolnike, ker je delil dobrote, toda nam je on vse več, neskončno več: on je naše rešenje in življenje. Zato pa po želji in zgledu svete cerkve vsi v svetem plamenu ljubezni in zvestobe do Kristusa kličemo: "Slava . . . O Kralj Izraelov, slava na višavah!" Pa te svoje ljubezni in zvestobe do Kristusa ne bomo kazali samo v cerkvi in v krogu svoje družine, marveč bomo svojo vero s ponosom izpovedovali tudi v javnem življenju, bodi na železnici ali na ulici, pred prijateljem ali sovražnikom. — Te oljčne vejice, ki nam jih današnji dan blagoslavlja sveta cerkev, nam naj bodo kot mučeniške palme: kot mučenci in zmagovalci hočemo Kristusa, Kralja mučencev, spremljati v smrt in življenje. Bratje in sestre, koliko poguma, svežih sil in moči vlijo v nas, slabotne, naši junaški sobratje-mučenici v domovini, da jih je objel mrak velikega petka, v strašnih Golgotskih urad pod križem s Kristu-

som zvesto vztrajajo! Kot vztrajajo ti, kot so vztrajali do konca pod križem Mati božja, Marija Magdalena in Janez, enako hočemo vztrajati tudi mi. Z isto ljubeznijo se hočemo okleniti svetega križa in kot zvesti ljubeči otroci braniti sveto cerkev, "da otreemo solze z njenih oči" (Ciprijan), ki v teh težkih časih joka in žaluje nad nezvestobo in nehvaležnostjo mnogih.

Procesija. Po blagoslovitvi oljčnih vejic se razvije slovesna procesija, katere bi se moralo udeležiti vse ljudstvo; kako prekrasno poje sveta cerkev: "Množice s cvetjem in palmami hite nasproti Odrešeniku, večnemu zmagovalcu dajejo dolžno hvalo. Sina božjega rodovi slave, hvala Kristusova do neba odmeva: Hosana na višavah! Z angeli kličimo vsi verni: Zmagalcu smrti hosana na višavah." — Le kot zvesti borci Kristusovi, prežeti z duhom mučencev, bomo vredni, da spremljamo Kralja mučencev, zmagalca nad smrtjo in peklom pri tem slovesnem obhodu v zadnji odločilni boj. Torej zvestoba, ne samo v svetlih urah na Taboru, marveč tudi v grenkih Golgotskih urah pod križem! Te ure doživi vsakdo, jih doživi in jih še doživlja sveta cerkev in vsi njeni zvesti udje, toda — v križu je zmaga.

Sv. maša. Veseli, zmagoslavni spevi utihnejo, mašnik stopa k altarju — na Golgoto —, da daruje nebeškemu očetu najsvetejšo daritev, daritev na križu za rešenje sveta. Vsa globina Kristusovega ponižanja in trpljenja nam stopi pred oči, ko slišimo med sveto mašo pasijon po svetem Mateju. Kristus zapuščen od lastnega ljudstva, ki mu je pred kratkim vzklikalo Hosana; to ljudstvo, zapeljano od lastnih voditeljev, zahteva sedaj za svojega Mesija: Križa ga, križaj ga.

"Jezus pa je zaklical z močnim glasom in izdihnil." Tako umre Odrešenik za izvoljeno ljudstvo in vse človeštvo, da bi imeli življenje vsi, ga imeli v izobilju. Med čitanjem pasijona drži duhovnik in ljudstvo v rokah palmove vejice, znamenje trpljenja in zmage v znak, da je pripravljeno v zvestobi in ljubezni vse prestati zanj, ki je samega sebe žrtvoval za nas.

Današnji dan naj bo torej dan ponovne prisege, da hočemo biti zvesti Kristusu v živi veri in močni ljubezni. Potrjeni s kruhom močnih, molimo s Kristusom na Oljski gori: "Oče, ako ne more ta kelih mimo iti, ne da ga pijem, zgodi se tvoja volja."

Križ Kristusov sem si nadel ko sem nastopil pot življenja. Na križ me je Gospod razpel, ko nagnil kupo sem trpljenja.

Vem, da križ je solnce svetosti. Vem, da so biseri skriti v njem; v njem so neizčrpni zakladi modrosti.

Pa me je križa večkrat strah in bežim pred njim ves plah. Križ je trpljenje — križ je smrt! Mojega Gospoda je umoril; ali ne bo z mano prav tako storil?

Zdaj veste, zakaj se križa bojim. Kdo naj obseže njegovo svetost? Kdo naj doume njegovo modrost?

Prešibak sem, da bi spoznal, kako upanje iz križa cvete, kako življenje iz smrti vre.

Daj, Jezus, da razumem tebe, ki si s križa stopil v grob in iz groba v veličastvo svoje. Pomagaj, da srce mi spet zapoje:

"Križ svoj mi daj, Gospod! Brez njega ni vstajenja, brez njega ni življenja. Križ naj mi bo knjiga božjih dobrot."

P. K.

FATIMA IN NJEN BLAGOSLOV

(Nadaljevanje)

SEDMO POGLAVJE: TEŽKA PREIZKUŠNJA.

Ni bilo treba dolgo čakati. V kratkih besedah jim je župan povedal, kaj ima priti. Če ne bodo zatajili svoje Gospe, jih čaka ječa. In če to ne bo pomagalo, pride še kaj drugega zanje. Župan je zalajal nad njimi:

"Tako mi ravnamo s takimi trdovratneži. Kar noter, zalega hudobna! Tu bo zdaj vaše stanovanje."

Porinil jih je v neko luknjo, da so ostrmeli. Notri je bilo polno jetnikov, neobritih, razcapanih. Mrko so gledali in vsakemu se je na obrazu poznalo, da je zločinec.

Ko se je zapah na vratih zopet premaknil in so bili otroci v ječi, se je eden jetnikov zasmel in nagajivo rekel:

"No, zdaj smo pa dobili tovarišijo! Pa kakšno tovarišijo, pogledjte no!"

"Pa res, pa res!" je poprijel drug jetnik. "Le od kdaj so začeli otročičke zapirati v tej vzorni deželi!"

Tretji je bistro pogledal in zadovoljno vzkliknil:

"Ha! Saj to niso otročički! Žepni tatovi so, le pogledjte. Tega fanta sem jaz že videl in si ga dobro zapomnil."

"Hentajte, pa res, pa res! Jaz sem pa videl deklini na sejmu na svetega Antona dan. Zanimivo, zanimivo! Zdaj nam bodo povedali, kako so jih zajeli."

"Le ven z besedo, otroci! Zdaj ste med samimi najboljšimi prijatelji."

Surov smeh se je razlegel po temačnem prostoru. Otroci so stali tam kot

ukovani in se niso mogli znajti. Končno se je Lucija ojunačila in začela pojasnjevati. Ne, niso žepni tatovi, pa tudi drugače niso nič hudega storili. Doma so iz Fatime in nebeška Gospa je prihajala k njim. Že trikrat so jo videli in vsakokrat jim je povedala, da morajo pobožno moliti rožni venec, in take reči. Tudi posebno skrivno naročilo jim je dala.

Jetniki so poslušali in debelo gledali. Kaj je pa tem otrokom prišlo v glavo? Eden je požugal Luciji s prstom:

"Punčka moja, ne pripoveduj takih reči župniku! Ti ne veš, kakšno ti ta mož lahko zagode!"

"Presneto, taka je ta, to pa rečem. Le s kakimi svetimi rečmi nikar pred župana! Izmisli se hitro kaj drugega, pa se bo vse bolje izteklo."

Jacinta se je razvnela:

"Kako se bomo kaj izmislili, ko se pa nikoli sami od sebe nič ne izmislimo! To povemo, kar je res, nič drugega."

Zdajle že tudi Francek našel besedo.

"Res je tako! Pa če nas župan drži zaprte do sodnega dne, ne moremo reči, da nismo videli nebeške Gospe!"

Pri vsem tem je bilo na otrocih toliko iskrene in neponarejene resničnosti, da je nehote vplivalo na jetnike. Zdelo se jim je, kako da je dahnil nov duh v njihove mrke zapore in da se je prikazal sončni žarek od zunaj. Nekaj časa so kar molčali in premišljali. Kmalu si je

Jacinta snela svetinjico, ki jo nosila okoli vratu. Hotela jo je obesiti na zid, pa ni mogla. Obrnila se je na enega jetnikov in ga prosila, naj napravi to zanjo, ker njemu je lahko doseči žebelj. Ustregel je otroku čisto krotko, samo nalahno je ugovarjal:

“Pa zakaj nočeš več imeti tega okoli vratu, čeprav si v ječi?”

“Zdaj mora biti ura že okoli poldne. Če bi bili mi zdaj na pašniku, bi se nam prikazala nebeška Gospa, in bi nam rekla, naj molimo rožni venec. Morebiti nas bo slišala, če ga zmolimo kar tukaj pred to mojo svetinjico.”

In že je pokleknila in se zazrla v svetinjico. Takoj sta bili tudi Lucija in Francek na kolenih in rožni venec se je pričel. Čudno, celo nekaj mrkih zločinskih jetnikov je počasi zdrknilo na kolena in ječa je videla nenavaden prizor. Trepetajoči otroški glasovi so molili rožni venec, vmes so pa brundali v odgovor globoki basi nekaterih jetnikov. Celó oni, ki niso hoteli moliti, so z nekim spoštovanjem molčali in gledali izreden prizor. Pač so ti otroci nekaj posebnega, pač so v dnu duše prepričani, da je vse res, kar pripovedujejo.

Rožni venec so odmolili, po domače so se pogovarjali z jetniki, potem se je kmalu prikazal župan. Mislil je, da so se otroci že omehčali. Ko je videl, da se je zmotil, se je kar penil od jeze. Moral je vse spet od kraja slišati, kako se je prikazovala Gospa in kaj je povedala. Zdaj ni bila samo Lucija, Jacinta in Francek sta bila enako odločna. In še več! Županu se je zdelo, da celo jetniki-zločinci prikimavajo otrokom in pogledujejo župana, kakor bi hoteli reči: Kaj jim hočeš, ko pa vidiš, da govoré iz srca!

Župan se je zanimal, kaj so delali v

ječi ves ta čas. Zvedel je, da so molili, in potem so se sprijaznili z jetniki. Jacinta in eden od njih sta se tako skupaj vzela, da sta celo zaplesala po ječi.

To je bilo županu čez mero. Marš ven, sodrga nemarna! Tak ta deklina bo še te mrke zločince pohujšala!

“Čakajte, zalega salabolska, ta reč bo vsa drugačna, ko vas vtaknem v luknjo kar v svojem stanovanju!”

Komaj so se dobro znašli, so bili zaprti v prazni in skoraj prav tako mrki sobi nekje v ozadju županovega stanovanja.

“Le kaj misli napraviti z nami?” se je ovedel Francek in v dno duše ga je zaskrbelo.

Lucija je zmignila z rameni.

“Ja že ne vem. Morebiti nas bo pošteno nabunkal.”

“Če bo to naredil, bo treba moliti. Tisto molitvico, vesta, ki jo je narekovala Gospa za takrat, ko napravljao žrtve za grešnike. Ponovimo jo takoj!”

Ponavljali so molitvico, dokler se niso utrudili. Župan pa ni prišel ponje, da bi jih nabunkal. Namesto njega je prišla gospa županja, dobra duša, ki ni rada videla, kar je počel njen mož z nedolžnimi otroci. Prinesla jim je jesti in še prav lepo tolažila jih je. Zraven tega je pa dala razumeti, da jim prav za prav ne more nič pomagati.

“Potem bomo morali ostati v tej sobi ves dan in še ponoči?” je vsa zaskrbljena vprašala Jacinta in solze so ji blisnile v žalostnih očeh.

“Bojim se, da bo tako, draga moja,” je žalostno dejala županja.

“Pa še jutri ves dan?”

“Bog ve, če ne . . .”

“Pa še pojutrišnjem ves dan?”

“Skoraj bi rekla . . .”

To je bilo dovolj, da otrokom vzame

zadnjo mrvico poguma. Kar cela dva dneva tako daleč od doma! Jacinta se je prepustila solzam. Pa to še ni bilo nič. Minil je drugi dan, minil tretji, pa še vedno so bili zaprti v samotni županovi sobi.

"Menda ne pojdemo nikoli domov," je zdihovala Jacinta. "Le zakaj naši ne pridejo po nas."

Lucija ni rekla nobene besede. Župan jim je v teh dneh že večkrat dopovedoval, zakaj jih nihče ne pride iskat. Tiho je premišljevala njegove besede. Ali je mogoče, da ima mož prav? Trdil je, da otrok doma nič več ne marajo, ker da so s svojimi strašnimi lažmi osramotili domače. Tudi med sosedi da nimajo v celi vasi nobenega prijatelja več... Luciji se je zdelo, da to ni mogoče. Najbrž jih je hotel župan samo še bolj preplašiti.

Ob tej misli se je ojunačila in nagoovorila Jacinto.

"Jaz res ne vem, zakaj nobeden ne pride sem. Pa naj bo, kakor hoče, žrtvujmo se za grešnike. Vidiš, Jacinta, zdaj je kakor nalašč čas za to."

Jacinta je vzdihnila, Francek je poprijel.

"Tako je prav. Jacinta, spomni se na tisto strašno brezdno, ki smo ga videli."

Jacinta se je vdala.

Naslednji dan je bil že peti, odkar so bili zaprti. Strogi gospod župan je začel sam pri sebi priznavati, da se mu je načrt ponesrečil. Trepetal je od jeze, pa je hotel narediti še en poskus. Prišel je in rjovel nad otroci:

"Zdaj pa zadnja beseda! Ali mi poveste golo resnico o tisti vaši gospe, ali vas bom pa dal creti v vrelem olju!"

Otroci so vztrepotali od silne groze. Toda županov obraz je ostal trd kot kamen.

"Saj smo že stokrat povedali vso resnico!"

"Kakšno resnico! To je bila sama laž! Poslušajte, vi nepridipravi! Na našem ognjišču stoji kotel z vrelin oljem in v par minutah se boste drug za drugim cvrli v njem, če ne poveste tiste skrivnosti vaše Gospe. Tak, Francek, govorite, če ne..."

Francek se je tresel kot šiba na vodi.

"Ne smem, gospod župan..."

"Ne smeš? Že dobro! Hajdi v kuhinjo!"

Župan je pograbil dečka kot z železnimi kleščami in ga vlekel iz sobe. Jacinta je ždela v silni grozi. Bratec Francek se bo torej cvrl v vrelem olju!

Lucija se ni ganila. Vsa vdana je napenjala ušesa, da zasliši dečkove krike iz kuhinje. Toda minilo je nekaj minut in Francek se ni oglasil. Pač pa so se spet odprla vrata in župan je bil spet v sobi. Oči so mu bliskale.

"No, eden je že ocvrt. Zdaj si ti na vrsti, Jacinta. Hitro povej ono skrivnost, ali pa tudi ti cmokneš v olje!"

Jacinta je bila vsa v solzah. Vsa iz sebe je kljubovalno cvilila v župana.

"Ne smem, ne smem."

Župan se ni nič pomišljal. Med grobim smehom je pograbil deklico za roko in jo vlekel v kuhinjo. Bil je res silno razkačen. Kdaj se mu je še upal kak kmečki otrok pokazati zobe? Zdaj pa taka odpornost!

Lucija je ostala sama. Sirota! Tudi v njej se je vse stiskalo od groze. Ona dva sta že proč. Kako strahotna smrt v vrelem olju! In zdaj je tudi njena vrsta... V hipu je bila na kolenih in na glas je molila:

"Tudi jaz ne smem povedati skrivnosti... Naj župan naredi z menoj, kar hoče, Gospe ne smem izdati..."

Minilo je pet minut, minilo deset. Iz kuhinje nobenega glasu. Lucija ni mogla več vzdržati. Živci so ji bili prehudopet. Vsa moč je bila v mislih na Gospo. Ali jih je res tako zapustila...? Deklica je razprostrla roke proti nebu, kakor da od tam mora priti pomoč.

"Ljuba Gospa, daj, čuvaj me; Pomagaj, da tudi jaz umrjem tako pogumno kot sta umrla Francec in Jacinta. Še malo nista zacvilila..."

SKRIVNOST GOSPODOVE MILOSTI

V šangaj k našim sestram frančiškankam misijonarkam Marijinim je prišel v splošno bolnico mlad, zelo bolan Japonec Bosko d' Abeti.

S pretirano japonsko vljudnostjo se je priklonil sestri strežnici in je začel: "Prvič vidim vaše častitljivo obličje."

Sestra: "Tudi jaz. Kako je z vašo boleznijo?"

Bolnik: "Hvala, hvala."

Sestra: "Ali ste še tako srečni, da imate starše žive?"

"Bosko: "Da; po letih trudapolnega dela zdaj počivajo. Podpira jih brat."

Sestra: "In vi?"

"Jaz?" zavzdihne bolnik. "Kar živim, nisem poznal drugega, kot bolečine. Od najnežnejše mladosti me neprestano zasleduje bolezen. Kadar sem se par dni počutil bolje, sem stopil v kako službo, toda vedno sem moral prenehati zaradi slabosti že čez nekaj tednov. Sreča pri tem je, da imam dobre starše in ljubeznivega brata, ki me vzdržuje. Toda žalost mi je skoro raztrgala srce, ko sem opazil, kako si radi mene vsi pri jedi pritrjujejo."

"Zakaj pa niste šli v kako bolnico?"

"Ravno zdaj prihajam iz bolnice, ki leži blizu mojega doma: preživel sem tam osem mesecev. Preizkusili so vsa sredstva za moje ozdravljenje, toda zaman. Pred kratkim sem slišal, kako so zelo hvalili vašo splošno bolnico in sem to povedal očetu. Le-ta pa je sklenil, da hoče vse žrtvovati za moje ozdravljenje. Tri mesece nameravam ostati pri vas. Več radi stroškov ne bi bilo mogoče. Trdno upam, da bom ozdravil v tem času in nato pomagal bratu pri njegovem delu." —

To je bilo prvi dan. Bolnik je legel v posteljo, iz katere ni več vstal. Sestra mu je z veliko ljubeznijo stregla. Njeni pogovori z bolnikom so postajali vsak dan zajemljivejši. Prve dni sta govorila le o vremenu, raznih običajih v bolnici, o rastlinah in živalih, a kmalu že tudi o veri. Versko je bil D'Abeti zelo malo naobražen. Poznal je glavne bogove in glavna svetišča svoje dežele. To je bilo vse. Molil še ni nikoli.

Bog, nebesa, sv. katoliška Cerkev..., vse te besede so bile zanj nekaj povsem tujega, vendar samo ob sebi umljivega. Frančiškanka, ki jih je izgovarjala, se mu je zdela prava prorokinja.

"Želim, da bi vsi ljudje spoznali resnico!" tako je vzklikal. "Zakaj je tako malo pridigarjev, ki bi oznanjali ljudem ta nauk. Nikdar še nisem slišal, da je en sam Bog, in zdaj se čudim, kako sem mogel živeti, ne da bi ga bil iskal."

Kljub vedni vročici in rastoči slabosti, je zahteval ubogi bolnik vsak dan, naj mu sestra razlaga katekizem.

"Ne morem si zapomniti vseh vprašanj," je govoril, "vendar pa premišlujem celo noč o tem, kar ste mi tekom dneva razložili."

“Kako — ali po noči ne spite?” vpraša sestra.

“Ne. Preveč trpim, da bi mogel spati. Pa nič ne de. Zdaj sem srečen. Razumem. Trpim — pa imam cilj pred seboj.”

Z velikim navdušenjem je sledil nauku o nezapopadljivi skrivnosti presv. Trojice, o učlovečenju druge božje osebe, o brezmadežnem spočetju preblašene Device Marije. Z ognjem v srcu je vzkliknil: “Marija, ti si moja Mati in jaz tvoj otrok!”

Pri razlagi sv. zakramentov, je jasno spoznal sedem virov milosti; zlasti postavitev presv. Evharistije ga je ganila do solz.

“Nimam več moči, pa se bom splazil prav do cerkve — tudi če bi moral radi tega umreti — da bom vsaj enkrat molil v presv. Hostiji skritega Boga.”

O božiču so ga res prenesli za nekaj minut v cerkev. Bil je pri sv. maši in videl je belo vrsto otrok, ki so pristopili prvič k angelski mizi.

Božja miza je vabila tudi njega in skrivnostna želja je začela razjedati njegovo dušo. Ječal je: “O, da bi bil otrok!”

Sestra ga je tolažila: “Vsi, ki imajo kot otroci čisto srce, se morejo približati evharistični pojedin. Gospod Jezus sam bo prišel v to sobo in v vaše srce.”

“Res? Ali je mogoče? O sladko, nezapopadljivo ponižanje vašega Boga!”

Hrepenenje po sv. krstu, še bolj po sv. Evharistiji, je rastlo vsak dan močnejše v njegovem srcu.

Gospodova milost ga je polagoma vsega spremenila. — S sestro sta prišla do zadnje strani katekizma. Pater kaplan ga je izprašal zelo natančno in je določil za sv. krst in sv. obhajilo 5. februar, god japonskih mučencev.

Kakor se pa zlato čisti v ognju, tako mora biti očiščen vsak dober človek v preizkušnjah. Tudi nad Boska d' Abeti je prišla huda težava.

Naenkrat ga je pričelo skrbeti: “Kaj bodo rekli moji starši, zlasti moja mama? Ali bodo privolili v to, da postanem kristjan? Tako zelo so praznoverni in nepoučeni! Ne bodo me pustili niti trenutka več tu, če zvedo, zakaj sem se odločil. O kako se bodo žalostili!”

Vsi, ki so poznali mladega katehuma, so podvojili svoje molitve.

“Dobro premisli,” mu je šepetala sestra, “in moli! Zakaj, ko postaneš kristjan, boš moral živeti krščansko, tudi v preganjanju — ko japonski mučenci.”

“Vem. Zame smrt ne pomeni nič. Toda postati nehvaležen staršem in bratu — ne, tega pa ne zmorem.”

“To ni nehvaležnost. Bog ima prvi pravico do nas, potem šele starši. On vam bo dal milost zmage.”

Božja previdnost je tako okrenila, da so hodili mladeniča obiskat njegovi sorodniki tisti mesec zelo redko. Mladenič se je polagoma umiril.

Nekega jutra je dejal smehljaje sestri:

“Sinoči sem govoril s svojim očetom. Povedal sem mu, da čutim v sebi nujnost, okleniti se krščanske vere, ki edina mi more dati tolažbo in mi raztolmačiti smoter življenja. Prosil sem ga govoljenja za stop.”

“In kaj vam je oče odgovoril?”

“Dolgo me je gledal, nato mi je pa rekel: “O le veruj v krščanskega Boga, če ti je to po volji; nič napačnega ne vidim v tem. Ti si prost. Tvoj starejši brat bo daroval prednikom in se klanjal malikom — ti pa se klanjaj krščanskemu Bogu. Zdi se mi pa, da ti s tem ni treba hiteti.”

To dovoljenje je bilo velika zmaga. Prost vseh težkih misli, se je odslej pripravljaj na svoj veliki dan.

Tedaj pa se je bolezen nenadoma poslabšala. Nemogoče je bilo še dalje čakati s krstom. Bil je predvečer godu Spreobrnjenja sv. Pavla, ko je prejel srečni mladenič svatovsko oblačilo — posvečujočo milost. Za svojega zaščitnika ob vstopu v katoliško Cerkev si je izvolil apostola narodov.

“Mnogokrat sem že krščeval,” je rekel pater kaplan redovnici, ko je stopil iz bolniške sobe, “toda tolike tolažbe še nisem občutil nikoli.”

Drugo jutro pa je prejel Pavel prvič v svoje srce Gospoda Jezusa.

Njegov boter mu je podaril lep križ...

Pavlovi starši niso prišli več v bolnišnico od dneva, ko je le-ta razodel očetu svoj načrt. Morda so mu zamerili? Morda ne morejo zanj več plačevati? — O, hotel jih je napraviti sodeležne svoje sreče! Hotel jih je privedi do resnice. Ali jih bo še kdaj videl? — Ta negotovost ga je mučila neprestano in mu grenila njegovo srečo.

3. februarja je dal telefonično obvestiti očeta, naj nemudoma pride. Drugo jutro je starček prišel in je ostal pri sinu več ur.

Takoj naslednjega dne so nesli Pavla v operacijsko sobo, da poskusijo še zadnje sredstvo. Pavel je vzklikal: “Bojim se. Tako čudno mi je. Kaj bo z menoj? Kar Bog hoče!”

Nekaj minut nato je bil že klican v operacijsko sobo duhovnik, ki je podelil umirajočemu Bosku poslednje zakramente.

Kmalu, ko je mladenič izdihnil, je prihitel v bolnico ubogi oče. Zjokal se je nad mrtvim sinom ter se nato obrnil k sestram:

“Sinoči mi je govoril moj sin stvari, o katerih še nisem slišal. Kako je bil srečen, ko je pripovedoval o veri in Bogu. To je bila nadzemeljska sreča. Zato ga hočem pustiti njegovemu Bogu. Pokopljemo ga po vaših obredih!”

Starček je želel vzeti s seboj sinov križec, češ: “Obesil ga bom v domači hiši, kakor je želel rajni sin. Dajte mi tudi katekizem, da mi ga bo bral moj starejši sin!”

* * *

Pavel se veseli v sijajni nebeški družbi, oče se klanja križu, brat pa prebira katekizem.

Ali niso to skrivnosti Gospodove milosti?
P. K.

VEČER PRI “VERSKEM KROŽKU”

NA vrsto je prišlo vprašanje, kaj se komu zdi in dozdeva, da bi bilo za človeka najtežje. Pričakoval bi vsak, da bo slišal odgovore, kakor: “Zjutraj zgodaj vstati.” — “Na pripekajočem soncu trdo delati.” — “Lakoto prenašati in trpeti.” Še celo vrsto drugih in drugačnih odgovorov bi človek pričakoval. Pa jih ni bilo...

Nekajkrat pa je bilo med najtežjimi stvarmi slišati zategnjeno besedo: “Spoooooved!”

Bog pomaga, ali je to resnica? Ali ni Kristus govoril, da je njegov jarem sladek in da je lahko njegovo breme? In del tega jarma in tega bremena je brez vsakega dvoma tudi spoved, kratko: zakrament sv. pookre. Saj je njen namen, prinašati človeškemu otrokom mir, dušni mir, tisti najdragocenejši

dar iz nebes, o katerem so peli angeli v božični noči, katerega je prinesel apostolom od mrtvih vstali Zveličar, katerega vošči Kristusova Cerkev svojim mrtvim celo v grob. Ali dušni mir ni res nekaj sladkega?

“Pa bi človek le rad vedel, v čem je breme tega sv. zakramenta?” se je glasilo radovedno vprašanje duhovnega očeta. Ali, godilo se mu je v začetku, kakor staremu trojanskemu junaku, — pa ni bil iz naših Trojan! — ko je začel s svojo dolgovezno zgodbo dogodivščin s potovanja iz Troje proti Italiji: “Zdajci obmolknejo vsi, in jezik ne da jim besede —”

Pa se končno le vsaka trdnjava da premagati. Malo z vztrajnostjo, malo s potrpežljivostjo, malo s prigovarjanjem: nazadnje se je pa treba podati.

“Doma se vedno kregajo, češ toliko časa zamudiš. Ali si res taka grešnica, da kar nimaš nikoli dosti tega spovedovanja?” se je najprvo izkašljala Ančka.

Stara farizejska pesem: Čemu ta potrata! V cerkvi in v skrbi za dušo je nekaterim škoda vsakega časa. Koliko časa pa nekateri taki farizejski stokači in nergači po nepotrebnem presede po gostilnih, pri igrah za denar ali pri opravljanju! Takrat časa seveda ni škoda. In pa tisto natolcevanje: Ali si taka grešnica! Kakšen vrišč bi bil, če bi mi vse tiste, ki imajo strah pred zakramentom sv. pokore, nažgali z istim očitkom: Ali si tak grešnik, da se niti k spovedi več ne upaš? To bi bilo zabavljanja in pritožb, da bi jih konji ene vasi ne prepeljali!

“Naš Miha pa pravi, da bi že šel, pa nima kaj povedati.”

Lepo je stanje brezgrešnosti, kjer je ta v resnici doma. Toda brezgrešnost, ki leto in dan živi brez sv. zakramentov, je

pa le zelo sumljiva. Kaj menite?

Kar veselje bi imel reči takile živi nedolžnosti: “Ti, duša verna, stopi no tja-le k oltarju, snemi kip svete Neže in stopi na njeno mesto — ti živ svetnik in živa nedolžnost!” Saj je lepo, če res živimo v boju z grehom in se ga varujemo bolj kakor kače, ali preveč bobnati s svojo nedolžnostjo je pa že več kakor sumljivo . . .

“Ubil nisem nobenega, kradem tudi ne, kaj naj pa potem še povem pri spovedi,” pravi sosedov Jaka, kadar mu doma prigovarjajo, da bi šel za veliko noč k spovedi.

Takooooo! Naš ljubi Jaka pozna samo dve božji zapovedi! Kje je po ostalih osem? Kje so pa cerkvene zapovedi? Kako je zlasti z njegovo nedeljsko mašo?

“Pravi, da so si cerkvene zapovedi izmislili ljudje. Ljudi pa da on ne bo nikdar poslušal.”

Modra beseda! In korajžna! Slišali smo pa praviti, da se je Jaka onega dne nekemu avtomobilu umaknil na napačno stran in prav takrat mimoidoči orožnik ga je zapisal. Jaka je imel zato pota; tudi za nekaj dinarčkov so ga olajšali pri gosposki in sedaj se rad pravilno ogiblje in še druge uči, kako se morajo umikati, da ne bodo padli v isto obsojenje. Kdo pa je dal zapoved, kako se je treba na cesti umikati in kako prehitovati? Ali ne ljudje? Poglejte, kako hitro je naš ljubi Jaka snedel dano besedo! In jo še bo! Oblastne kazni se boji. Kdo si je pa te kazni izmislil? Ali ne ljudje? Jaka, Jaka, ko bi vedel, kaj te tam pri Bogu čaka! Toda za zdaj je to prikrito tvojim očem. Pa bi bilo treba Jakata še tole vprašati:

“Kateri so pa tisti ljudje, ki so si, kakor sodi Jaka in še marsikdo, cerkvene

zapovedi "izmislili"? Ali se Jaka kaj spominja na oni trenutek, ko je Gospod Jezus govoril apostolom in njih naslednikom: "Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in učite vse narode; krščajte jih . . . in učite jih spolnjevati vse, kar sem vam zapovedal; glejte jaz sem z vami vse dni do konca sveta." (Mt. 28, 19—20.) — Jezus je apostolom tudi obljubil: "Jaz bom prosil Očeta in vam bo dal Tolažnika, da ostane pri vas vekomaj, Duha resnice." (Jan. 14, 16.) Apostoli in njih nasledniki — papež in škofje (učeca Cerkev) so torej prejeli od Zveličarja samega kraljevsko oblast dajati zapovedi. In še to: Kako pa obsodi Jezus sam one, ki se za Cerkev in njene zapovedi ne brigajo? Tako-le pravi "Kdor pa Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor pogan in cestninar." (Mt. 18. 17.)

"Pri Tomaževcu pa pravijo, da nočejo drugih opravljati in obrekovati, zato pa ne bodo k spovedi hodili. Spovedovanje da je samo opravljanje in obrekovanje. Kdor o sebi ne ve ničesar povedati, mora pa druge tožiti in jim čast krasti."

Ali veste, kateri pregovor meri na take tičke? Oni znani: "Kakršnen je kdo sam, tako sodi tudi o drugih." Kaj, če bi bili mi tako povedali, da bi s tem reklom hoteli zamašiti usta gorajšnji govorici? Skoro gotovo bi nas tožili za razžaljenje časti. V starih, poganskih časih so pa poznali še drug pregovor: "Zoper nespamet se celo bogovi težko bojujejo." In takole govorjenje je kaj nespametno. Kdo ve, kje so ga Tomaževčevi pobrali? Ga je že prinesel kak postopač! Tako je dandanes na svetu: resnici so ušesa zaprta in zamašena, neumnostim pa odprta. Pa če je neumnost tudi taka, da se da z rokami otipati.

"Pri Matjaževih je bil pred par tedni nekdo — dejal je, da je že osmo šolo naredil — pa jim je pravil, da je v vsaki spovednici brezžični brzojav, ki je zvezan s sodnijo. Ti se doma spoveduješ, sodniki te pa poslušajo."

"In pri Matjaževih so seveda verjeli temu brihtnemu osmošolcu?"

"Bog ve! Malo premišljevati so pa le začeli, če bi bilo to res?"

"Prav nič jim ni treba premišljevati. Spovednica jim je vsak čas odprta, da jo lahko pregledajo znotraj in zunaj. Kjer bodo našli brezžični brzojav, ga lahko odstranijo in prodado. Denar pa naj pošljejo tistemu vsevednemu osmošolcu; ga bržkone krvavo potrebuje."

"Pri nas pa le to pravijo, da je enkrat na leto kar zadosti, da opravimo dobro spoved; kar je več, je pa preveč. No, dvakrat ali trikrat na leto naj bi še šlo, večkrat pa res ne."

"Ali jim je tudi dosti, da bi samo enkrat kvečjemu dvakrat ali trikrat na leto jedli, potem bi pa kuhinjo kratkoma lo zaprli? Koliko bi na ta način prihranili? Ali da bi dali spodnjo obleko samo enkrat na leto v perilo? Menda ne. Vsak je rad krepak, pa tudi čeden, da se sme pokazati med ljudmi. Duša pa naj bi bila umazana, kakor bi se komu poljubilo, kakopa!"

"Meni pa le to očitajo, da hodim k spovedi, pa da se nič ne poboljšam. Če bi se res kaj poboljšala od ene spovedi do druge, potem bi bilo že vredno, da hodim večkrat k spovedi, sicer pa ni vredno."

"Tako, tako! Vidiš Franca, tale beseda vsaj ni brez vsake podlage. Sicer pravi sv. pismo, naj ne sodimo, da ne bomo sojeni; resnica pa je, da bi nekateri radi imeli spoved zgolj kot sredstvo, da bi dobili odpuščenje grehov,

premalo se pa brigajo za trdni sklep, ki je bistven pogoj za odpuščenje. Tako žalibog postane marsikomu spoved res zloraba sv. zakramenta. Predrzo na božjo milost greši, če bi kdo kar predrzo govoril: 'Grešil sem, pa kaj je to hudega! Spovedal se bom, pa bo spet vse dobro'. Dobra spoved ne sme biti grešniku opora za nove grehe, pač pa vselej nov korak k poboljšanju življenja. Na to pač res premalo pazimo. Kar preveč smo vsakdanji."

"Kaj pa, če bi potem ne imeli ničesar, kar bi se spovedovali?" je z vso radovednostjo vprašala Tinetova Reza.

"Prazen strah! Če opravo v sobi še bolj brišeš, se bo še vedno dobilo na njej kaj prahu. Vesela bodi, če bo tvoja duša kar navsomoč lepa in čista tistega dne, ko se bo ob svojem grobu prvič slišala beseda: "Gospod, daj ji večni pokoj!"

"Amen!" je ušlo nekaterim z jezika in so tako menda hoteli pokazati, da jih doma čaka in priganja še drugo vsakdanje opravilo. Naj bo tako ali tako, zdi se mi, da nepotrebnih besedi pri našem krožku nismo izgubljali. To pa je glavno, kar smo hoteli doseči . . .

J. Langerholz.

Opat Pojmen je rekel: "Dobra je izkušnja; kajti ta uči človeka, ki se da poučiti."

"Kdor uči, pa ne vrši tega, kar uči, je podoben studentu, ki vse napaja in umiva, sebe pa ne more očistiti."

"Dobi se človek, o katerem se zdi, da molči; njegova duša pa obsoja druge — tak je vedno blebetač. Drugi pa govorijo od jutra do večera — in vendar ohranja molk, ker ne govori nič brez koristi."

NOVA IN VAŽNA KNJIGA ZA AMERIŠKE SLOVENKE

V New Yorku je minuli mesec izšla knjiga z naslovom — **Slovensko-ameriška kuharica**. Izdala jo je Mrs. Ivanka Zakrajšek.

Do sedaj naše slovenske kuharice v Ameriki niso imele svoje kuharske knjige, čeprav so čutile veliko potrebo po nji in to vse od časa, ko so se pričele priseljevati v to novo in tujo jim deželo. Koliko neprilik, težav in skrbi bi jim bilo prihranjenih, ako bi jo bile imele na razpolago. Vse, kar se jim je v tem oziru do sedaj nudilo, je bilo izdano in spisano za razmere v starem kraju in je zato le deloma odgovarjalo potrebam tukajšnjih naših kuharic. Tako na pr. so bile že radi starokrajskih mer in vage često v nejasnosti. Poleg tega v starokrajskih kuharskih knjigah ni bilo številno pristno ameriških jedil in tako marsikatera naša mati in kuharica ni mogla ustrezati svojim otrokom, ki bi radi videli, da se njihov dom amerikanizira tudi v kolikor se hrane tiče.

Knjiga ima tudi angleški oddelek, v katerem je navedenih precej naših starokrajskih jedilnih posebnosti, kot potice, krapi (krofi), flancati, štruklji, cmoki itd. Poleg tega so naslovi vseh receptov navedeni tudi v angleščini in bodo zato toliko lažje služili našim mladim kuharicam.

Knjiga, ki ima blizu 500 strani, vsebuje torej poleg obilnega splošno-informativnega gradiva tudi okrog 1200 receptov za vsakovrstna starokrajška in ameriška jedila. Vezana je v trpežno in lično platno in bo tako lahko dolgo služila svojim bodočim lastnicam.

Cena knjige je \$5 skupno s poštnino, kar ni veliko, ako se upošteva obseg knjige ter sedanje visoke cene materijala in dela.

Naročila za knjigo naj se pošljejo na izdajateljico: **Mrs. Ivanka Zakrajšek, 302 E. 72nd Street, New York 21, N. Y.**

Ena "duhovnih mater" enega slovenskih bogoslovcev v Praglia tako lepo piše Fathru Johnu, da se kar mora natisniti. Tole pove: Ali veste, zakaj sem si naložila to nalogo, da podprem enega slovenskega bogoslovca? Imela sem sina, ki je bil zelo dober in nadarjen, zmerom sem želela, da bi postal duhovnik, pa je rekel, da nima poklica. Šel je v vojake in je bil med prvimi, ki so vdrli v Evropo in zasedali Franco-sko. Ker je bil tudi jako hraber, je bil tudi vedno prvi v ognju in tam je tudi našel svojo smrt. Njegov višji nam je vse poročal o sinovi smrti. Kaj sem tiste dni prestala, to samo Bog ve. Ker pa mi Bog ni dal da bi se izpolnile moje želje na sinu, naj da, da se izpolnijo na mojem posinovljencu. Naj bo kateri hoče, naj se le kmalu oglasi in moli zame." — O, še so dobre duše na svetu in še bodo. Podobnih pisem dobi Fr. John te dni kar precej.

Spet moramo poročati o smrti slovenskega ameriškega duhovnika. Poslovil se je od tega sveto Rev. Francis Podgoršek, župnik na hrvatski župniji v E. Chicago, Ill. Bil je že delj časa bolan in je pričakoval smrti. Komaj dober mesec pred smrtjo si je zagotovil posmrtno zavarovalnino s tem, da je dal od svojih prihrankov \$2000 za slovenske begunske duhovnike z naročilom, naj opravijo po njegovih namenih toliko svetih maš. Pripisal je sicer, da se to ne sme dati v javnost. Toda zdaj je na dru-

RAZGLEDNIK PO DOMU IN SVETU

—
LEMONTSKI
POROČEVAVEC

gem svetu in njegovo dobro delo se zdaj sme omeniti. Bog mu bodi plačnik za to dobroto in za vsa dobra dela njegovega dolgega duhovniškega življenja. Po rodu je bil Slovenec iz štajerske, odkar je pa bil v Ameriki, je skoraj ves čas deloval na hrvatskih župnijah. Naj v miru počiva.

Umril je tudi frančiškan P.

Blaž Farčnik, akademski slikar. Že zato moramo poročati o njegovi smrti, ker je on naslikal kopijo brezjanske Marije Pomagaj za nas tu v Lemontu. Poslikal je tudi več cerkva v starem kraju, na primer v Nofi štifti pri Ribnici, v šiški pri Ljubljani in še kje. Oltarnih slik izpod njegovega čopiča se pa najde dosti v starem kraju in tudi tu v Ameriki ena ali druga. Med prvo svetovno vojno je bil laški ujetnik nekje v Siciliji in je veliko pretrpel. Tam v jetništvu si je nakopal silnega revmatizma, ki ga je za vse življenje upognil in skrivenčil. Tudi druga svetovna vojna ga je preganjala iz kraja v kraj. Končno je obstal kot begunec v Gorici in tam je umrl nedavno tega. Podrobnosti o njegovi smrti nam še niso znane. Naj mu

bo Gospod bogat plačnik za vsa dobra dela. Ko smo ga svoj čas obiskovali v njegovi slikarski delavnici, nam je večkrat dejal: Vi drugi pridigate z besedo, jaz pa s čopičem. Iz tega se vidi, da je hotel biti tudi kot slikar v prvi vrsti — delavec v vinogradu Gospodovem.

Pet številčk nabožnega lista z imenom OZNANILO le-

že tu pred nami. Tako lepe so, da bi jih želel vsem pokazati. Vsaka številka obsega samo 4 strani, pa so vse napolnjene s tako lepo vsebino in zunanjo opremo, da jih je veselje v roke vzeti. Toda — ali veste, odkod je ta listič? V Ljubljani je sedanji generalni vikar, ki zastopa škofa Rožmana, dobil od komunistične vlade dovoljenje, da je začel izdajati ta listič. Bil je edini verski list v Jugoslaviji! Takoj v prvi številki je generalni vikar Anton Vovk napovedal, da list izhaja pod njegovim nadzorstvom, in je tudi razložil, zakaj nosi ime: OZNANILO. Pravi, da je to toliko kot "veselo oznanilo", kar pomeni — evangelij. Priporoča vernikom, da bi ga z veseljem sprejeli in radi čitali. Napoveduje, da bo list izhajal vsako sredo. Res so verni ljudje sprejeli list z velikim veseljem in ga širili v mnogih tisočih, zakaj dolgo so stradali duhovne hrane dobrega krščanskega branja.

List OZNANILO je mnogim pomenil tudi to, da menda vendar ne bo verski tisk popolnoma zatrt pod komuni-

stično vlado v Sloveniji. Upali so, da bo počasi vse bolje in da se bo smel list povečati, ali pa celo, da bodo smeli začeti izhajati še drugi listi. Saj vsak ve, koliko nabožnih listov je poprej izhajalo na Slovenskem. Kdo se ne spominja Bogoljuba, Cvetja, Glasnika, Kraljestva božjega, Salezijanskega Vestnika itd. itd. Če so danes Slovenci lačni in napol nagi, pa vendar občutijo pomanjkanja verskih listov še vse bolj kot raznega drugega pomanjkanja. Žal, njihovo tako upravičeno upanje se ni izpolnilo. Nasprotno! Ko je izšla peta številka, in sicer za prvo adventno nedeljo preteklega leta, je vlada tudi obvestila uredništvo, da mora list prenehati, ker da je zmanjkalo — papirja. Čudno, za komunistične liste, ki sedaj preplavljajo Slovenijo in vso Jugoslavijo, pa nikoli ne zmanjka papirja...

Listič OZNANILO se je gotovo kaj "pregrešil" zoper vlado, drugače bi pač smel še izhajati, tako smo mislili, ko smo zvedeli to žalostno novico. Zato smo skrbno prelistovali teh pet števil in iskali tistega "greha". Nismo ga našli. Saj ni nič drugega v njem kot sam čist verski pouk, le tu pa tam je kaj malega o sedanjem stanju katoliške cerkve po svetu in v Sloveniji. In kar je o tem v lističu, je — skoraj pohvala sedanje vlade... Ne naravnost, ampak bolj po ovinkih, vendar vsaj graje prav gotovo ni. Nobene besedice, še migljaja ne, o kakem na-

sprotstvu med vlado in Cerkvijo. Urednik, dr. Vilko Fajdiga, je pač vedel, da Bog ne daj kaj takega namigniti — smrtna kosa bo zamahnila po OZNANILU... Kljub temu je "zmanjkalo papirja" in list je moral prenehati. "Verska svoboda" je v Jugoslaviji pač le na papirju, v resnici je ni. Že samo oznanjevanje evangelija je bilo sedanji vladi "nevarno" in MORALO je zmanjkati papirja...

Tri reči naj tu prepisemo iz lista OZNANILO. Boste sami videli, kako je ta list "roval" zoper vlado in njeno komunistično početje, da je moral tako kmalu prenehati. List piše na primer: "Obnova cerkva. Ko se domovina povsod obnavlja, se istočasno popravljajo tudi cerkve, ki jih je vojna vihra nekatere hudo prizadela, nekatere celo porušila. Najprvo so popravili močno porušeno župnijsko cerkev na Dobravi pri Kropi. Že na sv. Roka dan so imeli v njej spet sužbo božjo. Zelo pridno se trudijo pri Sv. Lenartu nad škofjo Loko. Za čas, dokler ne bo zgrajena, oziroma popravljena nova cerkev, so si postavili lično kapelo, v kateri se vrši bogoslužje. Tudi v Poljanah nad šk. Loko prav pridno odstranjajo razvaline. Prav tako hitijo s popravo v Ribnici, na Kopanju in drugod. Verniki kažejo veliko svetega navdušenja za svoje hiše božje. Tudi narodna vlada je pravkar nakazala 1 milijon din podpore, ki je že razdeljena za najbolj potrebne

cerkve. To je dobro voljo vernikov močno podžgalo."

Na drugem mestu v OZNANILU čitamo: "V naših ljudskih šolah imamo dve uri verouka v rednem urniku. Obiskujejo ga vsi učenci razen tistih, katerih starši izrečno izjavijo, da tega ne žele. Takih primerov, kolikor zdaj vemo, skoro ni. Veselimo se odredbe prosvetnih oblastev glede verouka v ljudskih šolah, ker modro upošteva pravice staršev do verske vzgoje njihovih otrok in s tem priznava pomen verskih vrednot pri splošni in posebej pri narodni vzgoji. Veselimo se pa še prav posebeno, da so krščanski starši svojo dolžnost, poskrbeti za versko vzgojo svojih otrok, tako lepo in prostovoljno izpolnili. Tega niso storili le zato, ker je bila to pri nas doslej navada, temveč iz prepričanja, da tako mora biti."

Na tretjem mestu v listu OZNANILO čitamo: "Brezje. K Mariji Pomagaj na Brezje prihaja polno romarjev, ob nedeljah in praznikih cele množice, ob blizu in daleč, z vozovi, z vlakom, peš, tudi BOSI. Mnogi gredo od cerkvenega praga do Marije po kolenih. Spovednice so oblegane. Mnogi, ki leta in leta svoje duše niso očistili v dobri spovedi, poklekajo v polmrak spovednice in se obtožujejo, da dobe odvezo. Največ prihajajo v zahvalo, da so prestali trpljenje vojnih let, grozote okupacije, taborišč, fronte, zračnih na-

padov in drugih, včasih strahotnih težav in stisk. Koliko jih je med njimi, ki prihajajo, da z veseljem izpolnijo zaobljubo, ki so jo v času stiske naredili Mariji. Vsi so hvaležni Materi božji, da jih je rešila. Kaj vse bi vedele povedati Brezje o trpljenju naših ljudi med vojno! In po pravici je rekel nekdo: Če kdo misli, da vera med nami peša, naj gre samo na Brezje pogledat, da to ni res!

V svojih člankih OZNANI-

LO poučuje svoje bralce o sveti maši, jih navdušuje za zvestobo Bogu in Materi božji, jim razlaga pomen svetega zakona, hvali vnemo za pogosto prejemanje svetih zakramentov, opominja k vsakdanji pripravi na smrt in tako dalje. Same strogo verske zadeve. Nikjer nobene omembe, češ, da ni kaj prav v odnosih med državo in Cerkvijo, niti besedice o znanim skupnem pastirskem listu jugoslovansekih škofov, najmanjše pritožbe nikjer nad obupnim gmotnim stanjem duhovščine, nobenega migljeja, da so usmiljenke vržene iz bolnišnic in sirotišč, da je toliko duhovnikov zaprtih in bodo obsojeni na smrt, da se mladina nalašč navaja na opuščanje službe božje — nikjer nič takega. Kdor čita list OZNANILO dobi vtis, da je glede vere vse v najlepšem redu v Sloveniji, da ni nobenih ovir za svobodno izvajanje verskih stvari — nič! Urednik je pač poskusil vse, kar se da po človeško poskusiti, da bi se izognil vsaki sumnji, češ da

katoličani niso zadovoljni pod sedanjo komunistično vlado. Vedel je, da drugače njegov list ne bo živel dolgo...

Kljub vsemu temu je OZNA-

NILO moralo že po enem mesecu vzeti žalosten konec. Zakaj neki? Na Poljskem smejo izhajati različni verski listi. Tudi na Češkem smejo. V Jugoslaviji — NE SMEJO! Ne gre za to, da bi se sedanja komunistična vlada bala kake protivladne gonje od strani veskega tiska. To se je naprej vedelo, da take gonje ne bo. Da se kaj takega ne bo trpelo niti pet minut, to je kaj dobro vedel generalni vikar Vovk in urednik Fajdiga. Nista pa menda mogla verjeti, da sedanja vlada niti tega ne trpi, da bi se delal v javnosti vtis, kakor je zapisano ob koncu poročila o Brezjah: Vera na Slovenskem NE peša! Od vseh strani prihajajo poročila, da vera na Slovenskem res NE peša. Toda komunisti s tem niso zadovoljni. Če vera NE peša, jo je treba ubiti! En pripomoček k ubijanju vere v slovenskih srcih je pač tudi ta, da se zatre zadnja sled katoliškega tiska. Kdor namreč verjame, da je tudi nad Jugoslavijo Bog, ta ne more sprejeti vere, da je tudi božje mesto prevzel — Tito. V tem je, na žalost, vsa razlaga dejstva, zakaj je za OZNANILO tako hitro zmanjkalo papirja...

LIGA KATOLIŠKIH SLOVENCEV

Ker gotovo čitate objave Lige v dnevnih listih, želim na tem mestu tudi ta mesec biti zelo kratek. Prav za prav ne bom drugega poročal kot iskreno zahvalo vsem, ki še zmerom zveste podpirate Ligo in njeno begunce. Nadalje pa lepo prošnjo, da ne odnehajte, zakaj potrebe so še vedno velike.

Nekateri želijo pomagati svojim sorodnikom med begunci. To je po popolnoma prav in spodaj podpisani tajnik je vedno pripravljen, da poleg denarnih zbirk za skupnost sprejema tudi posebna nakazila v denarju za tega ali onega, samo da ve za njegovo ime in bivanje. Jaz mislim, da bo po mojem posredovanju vsak bolj gotovo dobil in tudi več (v lirah), ako meni pošiljate. Tako so mnogi že doslej delali in nobeden se še ni pritožil, da ni kaj prav.

Seveda tudi ne neham prositi za nadaljnje pošiljanje obleke na moj naslov. Po možnosti še nadalje pošiljamo in prejemamo zelo hvaležne izjave, da so to in ono prejeli. Nekateri dostavljajo, da so bili ob prejemu — do solz ginjeni...

Ali je treba še iskrenejšega priporočila? Bog Vam vsem povrni!

V denarju se je po listu Ave Maria od zadnje objave nabralo za Ligo sledeče:

Ursula Stupnik \$10, Frances Habich \$30, Mrs. Jalovec \$10, Elizabeth Lucija \$10, Klara Buchar \$10, Ana Milkovič \$5, Miss Mary Svete \$10, Mrs. M. Vogrič \$10, Terezija Rozman \$3, John Medved \$2, Kate Kastelec \$5, Mary Knaus \$5, Terezija Gillach \$10, Joe Grdina (za Prešerco) \$70, Mrs. J. Perhne \$5, Mrs. Jennie Gerbek \$10, John Poljak \$10, Frances Drašler \$1.50, Gabriel Drašler \$1.50.

Več neimenevanih, ki so poslali za svoje sorodnike ali znanke, skupno \$1633.50.

Vsem prav lep Bog plačaj!

REV. ALOJZIJ MEDIC OFM
tajnik.

NADALJEVANJE MOJE NALOGE

HVALA Bogu! Po dolgem in zelo potrpežljivem čakanju sem prejel pismo iz kraja Praglia blizu Padove, kjer študirajo sedaj naši slovenski bogoslovci. S pismom so prišla tudi vsa imena bogoslovcev in danes Vam jih lahko naštejem v listu Ave Maria.

Naj takoj pripomnim, da so moje pismo z dne 8. novembra prejeli tam ravno na dan sv. Miklavža, to je 6. dec. 1945. Bili so seveda zelo veseli in so še tisti dan napisali zahvalo in imenik bogoslovcev, pa tudi njihovih profesorjev. Kako so oddali "na pošto", jaz ne vem. Menda so mislili, da bo pismo hitreje potovalo, če ga ne oddajo na redno pošto. Tako je šlo najprej v Rim in je prišlo v moje roke šele 20. februarja letos! Vi ste pa menda že mislili, da sem vas vse skupaj potegnil za nos...

Preden prepišem imena bogoslovcev, Vam želim tole povedati. Poprej sem imel namen, da bi tukajšnji "duhovni starši" sami izbirali med imeni in si vsak svojega "izvolili". Mislil sem pač, da bi bilo to najbolj demokratično. Ko pa imenika le ni bilo, sem ukrenil drugače. Poslal sem jim tja imena tukajšnjih kandidatov in kandidatke za duhovne starše in sem jim naročil, da naj tam izberejo in naj začno takoj dopisovati v Ameriko — vsak svojemu ali svoji. Tako sem napravil zato, da boste preje prišli skupaj in zvedeli vsak za svojega. Saj vem, kako težko nekateri že čakate, da bi Vam "vaš" pisal.

Kajne, da se strinjate z mano in pravite: Prav ste storili! Saj so vsi enako pridni in kogar dobim, tistega hočem z veseljem sprejeti.

Zdaj čitajte njihova imena in potem pričakujte, da od enega od njih dobite pismo — morda šele za veliko noč, pa vendar. Kateri bo "vaš"?

V šestem letniku bogoslovja so:

Boljka Stanko iz Poženika na Gorenjskem

Čretnik Ignacij iz Velenja na štajerskem
Dolšina Stanko iz Podsmreke (Vel. Lašče)

Gorenjc Jože z Rake (Krško)

Pekolj Ivan iz Artmanje vasi (Dobernič)
Smerkolj Anton od Sv. Ožbolta (Trojane)

Vidic Franc iz Šenčurja pri Kranju

Zorko Stanko iz Leskovca (Krško)

Erman Jože iz št. Janža

Gogala Mirko iz Šmarja pri Ljublj.

Janežič Stanko od Sv. Miklavža (štaj.)

Končan Leopold iz Polhovega Gradca

Kvas Jože iz Komende (Zalog)

Levstek Franc z Gore pri Sodražici

Osana Ivan iz Ljubljane

Zagoršek Franc, Zamenici (štajersko)

Žakelj Filip iz Horjula

Žakelj Vinko iz št. Jošta nad Vrhniko

Lavrič Ciril iz Žabnice pri šk. Loki

Pogačar Andrej iz Kamnika

Nekateri od zgoraj naštetih so že posvečeni duhovniki.

V petem letniku bogoslovja so:

Jambrovič Avgust iz Ptuja

Kavalar Stanko iz Rateč-Panica

Kladnik Franc iz Harij,

Novak Štefan iz Moravč (Prikrnice),

Pečnik Božidar iz Straže-Toplice,

Reven Zdravko z Vrhnike

V četrtem letniku so:

Lovše Ivan iz Dozrunj

Novak Franc iz Loškega potoka

Pogačar Jožef iz Gorij pri Bledu

Slovša Alojzij iz Vrzdence (Horjul)

V tretjem letniku so:

Krajnik Pavel iz Stare Loke

Legan Alojzij iz Kamnega potoka (Treb-
nje)

Ogrin Janez iz Ljubljane

V drugem letniku ni nobenega.

V prvem letniku so:

Gaber Franc iz Stake Loke

Gosar Anton iz Ljubljane

Grilc Janez iz Novega mesta

Ilc Anton iz Ribnice (Goriča vas)

Kukovica Alojzij, D. M. v Polju

Zupančič Alojzij iz Gorišča (Litija)

Pečjak Ivan iz Hinj

Šusteršič Janez iz Mengša

Duh Florijan iz Brezij (Brusnice)

Tako vidite, da je res vseh skupaj ravno 42. In kakor vidite, morajo dandanes bogoslovci študirati v semenišču kar po šest let. Nekdaj so končali v štiri-rih. Ker je svet vedno bolj "kunšten", tudi duhovnik ne sme zaostati.

Koliko imam zdaj že v svoji knjigi "duhovnih očetov" ali "mater" za te mlade može? No, danes je priromala številka 24! To se pravi, da vas je že nekoliko čez polovico. Ali bo šlo še navzgor? Jaz zelo želim, toda od tistih, ki to čitate je odvisno. Prosim torej, oglašite se še drugi.

In kadar boste dobili kako pismo od "svojih", dajte mi vedeti, da si bom tudi jaz zapisal, "čigav" je kdo. Mesečno podporo pa do nadaljnjega še kar name pošiljajte kakor doslej, da vselej skupno oddam.

Na svidenje prihodnji mesec!

Rev. John Ferlin OFM

Če prostovoljno hudo sejemo in proti volji hudo žanjemo, moramo občudovati božjo pravičnost. Ker pa je med setvijo in žetvijo določen čas, zato često ne verujemo v povračilo.

ŽALOSTNA USODA SLOVENSКИH REDOVNIC

LANSKO spomlad je partizanska vojska zasedla Slovenijo. Takoj so prihajala poročila, da se katoliški cerkvi na Slovenskem obetajo zelo težki časi.

Pred dobrim mesecem dni je neka tukajšnja sestra dobila pismo iz Maribora. Njena rodna sestra je tam usmiljenka. Pisala je tako: Hitler nam je že grozil, da nas bo spodil, pa ker ni imel svetnih strežnic, da bi jih dejal na naše mesto, smo slednjič ostale v bolnišnici.

Hitro na to je prišlo drugo pismo in sicer od doma, kjer sta se ti dve sestri rodili. To pismo je povedalo, da vsak čas pričakujejo doma, da pride tista usmiljenka domov, kjer bo tudi ostala...

Ta ameriška sestra, ki je dobila pismo, si je razbijala glavo, zakaj naj bi njena sestra, ki je usmiljenka v starem kraju že dolgo vrsto let, zdaj naenkrat pustila svoj poklic in sla domov...

Mi smo ji lahko razložili to uganko, zakaj med tem smo zvedeli, da je komunistični režim v Sloveniji usmiljenkam vzel vsa mesta, ki so jih imele v bolnišnicah, sirotiščih in drugih podobnih zavodih. Vzel jim je njihovo pristavo v Radečah pri Zidanem mostu in sploh vse, kar so imele. Iz nekaterih hiš so jih prepodili s strojnimi puškami in drugod so jim partizanske žene celo pobrale redovno obleko ter iz nje naredile svoje partizanske uniforme. Mnoge usmiljenke so se morale civilno obleči in iti iskat pribežališča k svojim sorodnikom...

Videti je, da so komunisti doslej pustili usmiljenkam samo eno hišo, ki se imenuje "Marijin Dom" in stoji blizu

cerkve Srca Jezusovega v Ljubljani. V tej hiši so nagačene usmiljenke, ki se še niso odločile, da slečejo redovno obleko in se vrnejo na svoje domove. Saj mnoge med njimi nimajo nikamor iti. Komunisti so jim dali take pogoje, pod katerimi bi smele ostati na svojih mestih, da jih redovnice po svoji vesti in svoji veri niso mogle sprejeti. Rajši so nastopile pot Kalvarije in kot mučenice svojega poklica in svoje vere vzele nase trpljenje. Tiste, ki se držijo v "Marijinem Domu", čakajo svoje nadaljnje usode. Na cesto jim ne kaže v redovni obleki, zakaj nahujskana "Titova Mladina", ki ni nič drugega kot druga izdaja nekdanje "Hitler Jugend", jih napada s psovki in tudi s kamenjem... Trdi se, da so partizani zagrozili: Usmiljenke se bodo pokorile našim ukazom, ali jih bomo pa spravili v taborišča, mlajše pa v Sibirijo na trdo delo. Celo to se jim grozi, da bodo dali mlajše na razpolago zverinskim sovjetskim vojakom...

Naj povem, da je uradno poročilo, ki ga je predstojništvo usmiljenk poslalo vrhovni prednici v Pariz in so ga srečno stihotapile preko meje, bral mož, ki ga vsi naročniki Ave Maria zelo dobro poznate. Zdaj je na oni strani morja in je imel priliko, da je vse sam prečital. Za nas je on stoprocentna priča. Pa tudi če bi take priče ne imeli, smo že doslej dosti videli in izkusili, da komunisti drže besedo samo takrat, kadar kaj zažugajo katoliškim ustanovam in katoliškim ljudem.

Kaj si mislite, kakšen je bil "greh" slovenskih usmiljenk, da so ga jim partizani tako zamerili? Sami ugibajte, kakšno "politiko" delajo usmiljene sestre po špitalih in zavetiščih! Edin odgovor na to je: "Blagor usmiljenim!"

Zavoljo Kristusa trpe preganjanje!

Celo karmeličanke na Selu pod Ljubljano so menda "politično" nevarne. Že pod fašistično in nacistično okupacijo jim ni kazalo drugega kot zapustiti samostan in iti v svet. Pozneje so se vrnile, ker so mislile, da je zdaj prišla tudi zanje — verska svoboda. Zmotile so se! Komunisti jim ne dajo miru. Neka poročila vedo povedati, da so že pregnane. Morda je to pretirano, pa nič ne dvomimo, da do tega pride. Uršulinke, šolske sestre, usmiljenke — te vse so že doživele "svobodo" pod komunisti, kako smejo karmeličanke kaj drugega pričakovati?

Molimo za te uboge žrtve komunizma in nikar ne podpirajmo njihovih preganjalcev s tem, da zmotno razširjamo mnenje o "svobodi Cerkve pod Titom"!

P. B.

NA GLOBOKO!

V EČKRAT beremo v časopisih, kako se je podrla ta ali ona hiša, še predno je bila dozidana. Navadno je še pripomnjeno, da je toliko in toliko delavcev bilo zasutih ter pri tem izgubilo svoje življenje. Eden je zapustil ženo in štiri nepreskrbljene otroke, drugi ženo in šest nepreskrbljenih otrok, ostali so bili neporočeni. Na videz le suhoparna časniška novica. Toda kdo more popisati koliko gorja je skritega za besedami: žena in nepreskrbljeni otroci. Kdo bo te otroke vzgajal? Mati jih ne bo mogla, ker bo morala za kruhom. Postali bi drugače koristni udje človeške družbe, tako pa se lahko zgodi, da bodo stalni ali nestalni gostje državnih zavetišč, ki jim pravimo jetnišnice.

Glavno vprašanje je tu, kdo je kriv te

nesreče. Podjetnik? Morda, če je zavedno kupil oziroma zidal s slabim stavbenim materialom. Lahko pa, da se je on zanesel na tvrdko, od katere je blago naročil, pa je pri tisti tvrdki bil delavec, ki si je mislil: Za tako slabo plačo se pač ni vredno truditi. Napravil je svoje delo površno, čeprav na zunaj tega ni bilo videti. Toda še ne dozidana stavba se je podrla, ker je bilo ali nekje slabo zidano, ali je bila rabljena slaba opeka, slab cement, morda ni držal žebelj, ki je vezal dve tračnici, sploh, kdo to ve? Eoda Eden je, ki pozna krivca in bo od njega zahteval odgovor, to je — Bog.

Vsi vemo, da so dve vrsti grehov, če kaj storimo, kar ne bi smeli, ali če kaj opustimo, kar bi morali storiti. In na to drugo vrsto grehov silno radi pozabimo. Pred nekaterimi grehi se tresemo, samo če jih vidimo in uprav zato se jih tudi varujemo. Pri grehih opustitve ni kaj videti, ker obstoje prav v tem, da bi nekaj moralo biti storjeno, pa ni bilo. Zato ljudje pogosto zamenjujejo pojme ter mislijo, da so nedolžni, morda celi svetniki, zato ker niso nič hudega naredili, koliko reči pa so opustili, ki bi jih bili morali storiti, na to so pa čisto pozabili. Marsikateri, ki se smatra za nedolžnega, bi spoznal, da je kaj malo nedolžen, če bi pogledal malo bolj na globoko v svojo notranjost. Oglejmo si par zgledov!

Mnogi so že bili pri pridigah prisotni, toda pri tem niso pazili na to, kaj je pridigar govoril, in ko so šli iz cerkve, so odšli enaki, kakor so vstopili.

Storili niso ti ljudje nič hudega, samo opustili so pridigo poslušati. Seveda jim pridiga zato ni prav nič koristila. Enkrat pa bo Bog zahteval od njih sad pridige, pri kateri so bili, pa je niso slišali.

Mnogi so pri sv. maši, pa če bi jih

vprašal, če so pri maši kaj molili, bi se morda ne spomnili. Dobro pa vedo, kdo vse je bil v cerkvi, kako dolgo se je ta ali oni spovedoval, kakšno obleko je imela ta ali ona oseba.

Storili niso ti ljudje nič hudega, samo opustili so potrebno zbranost pri sv. maši. Prišel bo dan, ko bo Bog od njih zahteval sadove sv. maš, katere bi bili lahko prejeli, pa jih niso po lastni krivdi.

Storili niso ti ljudje nič hudega, samo opustili so storiti svojo dolžnost. Prišel bo dan, ko bo Bog zahteval od njih račun od tega, kako so uporabljali svoje premoženje, kako so vršili svojo dolžnost širjenja katoliškega tiska. Njihovemu daru govora se je zahvaliti, da se je kaka vrsta mila ali kaka modna novost razširila v zadnjo gorsko vas, med tem ko jim je za dober tisk manjkalo besedi.

Mnogi so tudi naročeni na A. Maria, pa lista ne berejo, ker baje nimajo časa, kljub temu pa vsak dan najdejo čas, da pogledajo v dnevne časopise, kdo je umrl, ali se oženil ali kako in kje se je ubil in najdejo celo čas, da se o teh in podobnih stvareh pogovore.

Storili niso ti ljudje nič hudega, samo opustili so storiti svojo dolžnost. Prišel bo dan, ko bo Bog od njih zahteval odgovor, kako so uporabili svoj čas, zahteval bo sadove, ki bi jih moralo roditi duhovno branje pri njih samih in pri drugih.

Takih in podobnih stvari bi lahko naštevali še na stotine, pa naj to zadostuje. Zavedati se moramo, da nismo odgovorni samo za one posledice svojih dejanj ali opustitev, ki smo jih videli naprej, ampak tudi za one, ki bi jih morali videti. Ne samo zato, kaj smo storili, ampak tudi zato, kar bi lahko storili, pa nismo.

Nikogar ne maram plašiti, pač pa

zbuditi vest glede grehov, ki jih človek stori, ako ne stori, kar bi bil dolžan storiti. Čudno, mnogi imajo silno tenko vest, ko gre za to, če so kaj hudega storili, to pa, da bodo morali dati odgovor tudi o takih grehih, ki so jih storili z opuščanjem, jim niti na misel ne pride. Med vzroki pogubljenja na sodni dan pa Kristus našteva po vrsti pet takih grehov, ki pravzaprav niso bila slaba dejanja, ampak samo opustitev dejanj, ik bi jih dotični kristjani morali storiti, pa jih niso. Tisti, ki niso nasitili lačnih n napojil žejnih, pravzaprav niso nič hudega storili, pač pa so opustili, kar bi bili morali storiti, pa niso. Tudi te vrste grehi, torej niso malenkost. P. Ang.

LJUBI DUŠO BLIŽNJEGA

V času, ko so začeli ljudje pozabljati veliko odgovornost, ki jo ima vsak kristjan ne samo za telesni blagor, ampak, in to v prvi vrsti, tudi za zveličanje svojega bližnjega, v času verske brezbriznosti in zatopljenosti v zgolj zemeljsko, je čutil prejšnji papež Pij XI. potrebo, da opozori vernike v posebni poslanici na to odgovornost. Zasebno in javno življenje kristjana, njegovo delo in njegova molitev, njegovo delovanje v krogu družine in stanu na zunaj naj bo služba božja. Za to službo božjo je sposoben le človek, ki ima globoko, živo vero, ki pozna misli in načela božjega Učenika ter presoja sebe, človeštvo in svet v luči večnih resnic.

V tako težkem času preizkušnje, kakor ga doživljamo, vlada na svetu tako v zasebnem kakor tudi v javnem življenju večji ali manjši nered. Eden izmed največjih je nedvomno egoizem,

sebičnost. Človek sedanjega časa živi samo zase, misli samo nase, govori samo o sebi, bavi se samo s seboj. Okoli nas, v domovini, v župniji, mogoče celo v družini žive duše, ki hodijo po potu pogube v sporu z Bogom. In mi govorimo: "Kaj me to briga? . . . To je njihova zadeva! . . . Vsak sam zase!"

O moj Bog, kako zaničevanja vredno je v tvojih očeh ravnanje teh sebičnih kristjanov, ki, sredi splošnega propadanja npravnosti in lepeka krščanskega življenja, nebrizno s Kajnom govore: "Ali sem jaz varuh mojega brata?" Ali jim ne bi mogel odgovoriti: "Kaj si storil? Kri tvojega brata kriči k meni" (1 Mojz. 4, 9) nsl). Koliko je kristjanov, ki bolj slabo ravnaajo kot judovski levit in judovski duhoven, ki sta šla v nemarno, brezsrčno mimo moža, ki so ga roparji na potu iz Jeruzalema v Jeriho napadli in ga pustili napol mrtvega v krvi ležati. Pravim, bolj slabo ravnaajo, ker puste, da umirajo duše, ki bi jih lahko rešili, ki bi jih morali rešiti. Ali ne umore teh duš na nek način? Resnično, kolik nered!

In glej! Vaja v službi duš zasleduje cilj, da te za vedno obvaruje tega nereda, ki žal tako splošno objema ljudi, in te preustavi v apostola. Kako mogočen nagib, da že v začetku doumeš važnost te vaje, se v njej utrjuješ in iz nje zajemaš veliko korist.

Premisli, da zavisi od zvestobe in srčnosti posameznih kristjanov življenjska moč cerkve v posameznih družinah, deželah in pokrajinah. Zato je apostolsko delovanje potrebno v vseh krogih naroda.

Kršćanstvo je v smislu evangelija resničen kvas, ki mora vsakega človeka in po posameznih ljudeh celo človeško družbo prekvasiti ter jo prepočiti s prvim duhom Kristusa Gospoda. Vsak

kristjan je napolnjeval svojo okolico z duhom krščanstva. Vsak izpreobrnjenec je postal apostol; v svojo dušo je sprejel ogenj in užgal zopet duše drugih, duša je delovala na dušo. Tako je krščanstvo prenovilo svet. Tako mora biti tudi dandanes. Zaradi tega je lajiški apostolat zahteva časa in razmer, ki se v njih nahaja današnji človeški rod. Bog hoče!

Moj Bog (daj mi milost, da bom prav razumel važnost vaje v ljubezni do duš.

MOLITEV PRED JEDJO IN PO JEDI

NEKOČ sem bral sledečo lepo misel:

Ko sem se vozil po železnici skozi lepo pokrajino in dosegel svoj cilj, sem pri izstopu iz vlaka čutil dolžnost, da se možu, ki je vodil tam spredaj na stroju vlak, iskreno zahvalim; to bi morala storiti vsa množica potnikov, ker jih je strojevodja varno peljal po svetlih tračnicah. Toda, kdo misli na to in kdo to stori? Hite iz kolodvora, ne da bi se zavedali, koliko zahvalo so dolžni strojevodju. Taki smo ljudje: brezmiselni in zato nehvaležni. Tako vihrajo otroci skozi življenje, ko so leta in leta uživali ljubezen in skrb staršev; toda kje je zahvala? Tako je bilo že za časa božjega Odrešenika. Saj ste že slišali v evangeliju, kako je ozdravil Kristus deset gobavcev njihove strašne bolezni. In zahvala? Vsi razen enega, so odšli, ne da bi mislili na svojega dobrotnika. Da, tako delamo in ravnamo. Nehvaležni dravimo skozi življenje; hitimo mimo Boga, ki nas spremlja dan za dnevom na našem življenjskem potu ter nam daje hrano o pravem času. Nehvaležnost bo-

li ne samo človeka, ampak tudi Boga. Zato si izberimo primeren čas in razmišljajmo božje dobrote. Zelo primerna je ura, ko pri mizi uživamo božje dobrote, da v molitvi mislimo na Boga in se mu zahvalimo.

Brez molitve ne začni nikdar jesti. Z molitvijo pred jedjo prosimo božjega blagoslova, da bi nam hrana, ki jo uživamo pomagala, da se telesno in duševno okrepimo. Koliko ljudi premaga pri jedi sladkosnednost! Mnogi žalijo s svojo nezmernostjo Boga, darovalca vsega dobrega. In ali ne zauživajo tisoči hrane samo iz čutne naslade, ne meneč se za besede apostola, ki nas opominja: "Ali torej jeste ali pijete ali kaj delate, vse delajte v božjo slavo" (1 Kor. 10, 31). Kako potrebuje človek molitve, da se pri jedi varuje vsakega nizkega nagnenja in išče božjo čast in božje povečanje. "Daj mi, o Gospod, tvojo milost; pokrepčaj s svojim blagoslovom moje telo in mojo dušo, da bom mogel z novo močjo in srčnostjo vršiti svoje dolžnosti." Tako bodi naše duševno razpoloženje pred jedjo, zakaj samo na ta način si bomo tudi pri jedi varovali svoje človeško dostojanstvo. Med tem ko se približa žival brezmiselno jaslim, dviga molitev človeka k njemu, ki mu daje hrano o pravem času. Kako lepa je podoba družine, ki moli. Naj bo sobica še tako priprosta in obed še tako skromen, je vendar razlito nad mizo čudovito posvečenje, medtem ko postane v družinah, kjer je utihnila molitev, hrana navadno krmljenje. Molitev izpremeni obed v sveto opravilo, s katero obhaja človek zmago slavje nad živaljo.

Brez molitve po jedi se ne odstrani od mize. Bil je vročega poletnega dne. S svojim redovnim bratom Masejem je šel sv. Frančišek po polju. Izmučena od

že je sta slednjič prišla do košatega drevesa, pod čigar vejami je izviral hladen studenček. Francišek je sedel, vzel košček kruha, ki je vsled vročine postal že popolnoma trd, in ga v sveži vodi omehčal. Ko je hotel kruh zaužiti, ga oblijejo solze. "Oče Francišek," pravi brat Masej, "zakaj vendar jokaš?" "O brat Masej," mu odvrne svetnik, "nisva vredna tolikega zaklada." Ker je te besede večkrat ponavljal, odgovori brat Masej: "Oče najdražji, kako je mogoče govoriti o zakladih, kjer je toliko uboštva in pomanjkanje onih stvari, ki so potrebne? Tu ni ne prta, ne noža, ne sekalnice; ni ne hiše ne mize, ne hlapca ne dekle." Pa pravi sv. Francišek: "Saj prav to je, kar smatram za velik zaklad, ker ni stvari, ki bi jo bila pripravila človeška roka; vse, kar je tu, nam je pripravila božja Previdnost, kakor se jasno vidi pri tem izprošenem kruhu, tako lepi kameniti mizi in ob tako čistem studentu. Kako naj bi tedaj ne jokal, ker nama je Bog pripravil dober obed. S čim sem si zaslužil to, tako veliko očetovsko ljubezen dobrega Boga?"

Ali vstanemo tudi mi s takimi mislimi od obeda in večerje? Ali smo tudi mi prepričani, kakor je bil prepričan sv. Francišek, da prejemamo le dobre božje? Sam vem: nevera govori drugače. Kar prinesejo na mizo, tako pravi, so pridelale človekove roke; roke človeka so sejale seme in storile polje rodovitno. Toda, ali nismo že doživeli lakote, ko so ljudje sejali s polnimi rokami, a seme ni pognalo; Bog ni dal svojega blagoslova. Pokazati nam je hotel, da on pošilja dež in varuje mlado setev. Tako je. Kdo da solncu, da vzhaja s svojimi toplimi žarki? Kdo prikličemo semensko zrnice iz temnega naročja zemlje? Dobrotni zemlji dežja, ki vse poživlja. Dobrotni

Bog. Kdo pošilja oblake in daje žejni Bog. Kakor ne more kmetovalec zopet zbrati majhnih semenskih zrn, ki jih je razsejal po njivi, ravno tako in še manj ne more položiti v ta semena moč, da bi strla svojo luščino in vzknila. Setev, ki jo je zaupal zemlji, more samo Bogu priporočiti in jo izročiti njegovemu varstvu. Kakor pastir vodi Gospod svoje ovce na zeleno trato in skrbi za njihovo življenje. Ob božji mizi tedaj sedimo in od božjega blagoslova živimo.

Te misli naj rode v nas sklep, da molitve pred jedjo in po jedi nikdar ne bomo opustili.

Obedna molitev pa še ni vse, kar Bog od nas zahteva. Učimo se od Joba, ki je mogel sam o sebi reči: "svojega grižljaja nisem sam jedel, od njega jedla tudi sirota" (Job 31, 17). Stori, kar je storil Tobija. Kadar je bil praznik Gospodov in je bilo v hiši Tobijevi pripravljeno dobro kosilo, je dejal svojemu sinu: "Pojdi in pripelji nekatere iz našega rodu, ki se Boga boje, da se bodo z nami gostili." (Tob. 2, 12). Ravnaj se po nauku, ki ga je dal Tobija svojemu sinu, rekoč: "Z lačnimi in potrebnimi jej svoj kruh" (Tob. 4, 17). Tako mora biti. Sprejeti in dati, ne sme ločeno živeti. Kdor je našel usmiljenje, naj usmiljenje deli. Kdor poseduje dobrine tega sveta in zapira svoje srce siromakom, nima božje ljubezni v sebi. Lomi tedaj svoj kruh z lačnimi in posnemaj dobrotno roko božjo. P. G.

Zato se nam je velelo, ne ljubiti sveta in tega, kar je na svetu (1 Jan. 2, 15). To pa se je reklo, ne da bi božje stvari po svoji volji sovražili, ampak da bi vzroke onih treh strasti odsekali.

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR — Po \$2: R. Pozlep. — Po \$1.50: M. Voncina. — Po \$1: R. Mance.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$105: I. Korian. — Po \$50: M. Stimac. — Po \$5.50: C. Jeglich. — Po \$5: Mrs. Jalovec, K. Segon, C. Marolt, U. Hocevar, J. Golobic. — Po \$2.50: M. Hren, K. Hrestah, A. Vrcsek, Mrs. J. Zupancic, Mrs. L. Lozar, N. N. — Po \$2: F. Ulcar, M. Prostor, J. Perusek, M. Mulc, M. Prebil, Mrs. J. Kuznik, M. Janezic, M. Kalister, A. Srebernak, M. Janes, M. Ostanek. — Po \$1.50: M. Safron, F. Habjan, L. Kuznik, Mrs. J. Lunder. — Po \$1: F. Bait, R. Mance, M. Misica, M. Kuhel, Mr. Mrs. Grden, A. Stopar, F. Hren. — Po 75c: Mrs. Jakic. — Po 50c: T. Jevnik, J. Rogelj.

ZA BARAGOV ROMARSKI DOM — Po \$2: A. Ribnikar. — Po \$1: A. Nemgar, Mrs. J. Nose.

ZA LUČKE — Po \$5: I. Korian. — Po \$3: J. Hocevar. — Po \$2.50: N. N., F. Lupsina, Mrs. Lukac. — Po \$2: L. Cimperman, J. Kocjancic, M. Mulc, M. Tomsich. — Po \$1: M. Ostanek, M. Jirkovsky, F. Hren, J. Golobic, Mrs. J. Pervanje, Mrs. F. Silbitzer, Mrs. F. Blatnik, Mrs. L. Lindic, Mrs. Smrekar, J. Brence, M. Krasevic, A. Braeger, A. Berus, K. Modrin, A. Pelcic, M. Hren, F. Cigler, M. Safron. — Po 50c: M. Troja, Mrs. Janezic, F. Lubsina, R. Mance, M. Cekada, R. Gabrielcic, J. Urbancic, Mrs. Grozdanic, M. Kaplan, M. Novak, Mrs. Skerl, F. Turk, Mrs. Malley, M. Petche, Mrs. A. Strajnar, M. Zagar, J. Kmet, J. Kervin, N. Gustin, Mrs. T. Sulzer, M. Karsnik, S. Podgornik, M. Kastelec, C. Jartz, Mrs. M. Barbich. — Po 25c: C. Gersich. — Po 20c: M. Bradiskas.

ZA APOSTOLAT — Po \$20: J. Filipic. — Po \$10: F. Pogacnik. — Po \$1: M. Safron.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$1: M. Prostor, F. Starman, J. Urbancic.

V MOLITEV PRIPOROČAMO NAŠE POKOJNE NAROČNIKE:

James Kajzer, Kansas City, Kans.
Barbara Malnar, Kansas City, Kans.
Margaret Zagar, Kansas City, Kans.
Teresa Gali, Joliet, Ill.
Mary Taucar, Rock Springs, Wyo.

NAJ POČIVAJO V MIRU!

Zahvaljuje jo se Bogu, Najsvetejšemu Zakramentu, Presv. Srcu Jezusovemu, Materi Božji, Mariji Pomagaj in sv. Benediktu, za pridobljene milosti:

Mrs. F. Holessek, M. Lupsina, K. Lasich, Mrs. K. Segon, C. Marolt, M. Janes, M. Stimac.

POZOR!

Očetje frančiškani so začeli z novim letom izdajati list samo za tretjerednike.

Da ga bomo pa mogli poslati vsem tretjerednikom, moramo imeti njih naslove in imena. Zato prosimo vse, ki ne spadajo v sledeče skupščine:

Sv. Lovrenca, Cleveland, O.,
Sv. Janeza Vianeja v Detroitu, Mich.,
Sv. Štefana v Chicago, Ill.,
Sv. Družine v Willardu, Wis.,
Sv. Terezije v Johnstown, Pa.,
Sv. Cirila v New Yorku, N. Y.,
Sv. Jurija v So. Chicago.

da nam pošljejo svoje polno ime in naslov. Tako boste lahko spadali v našo skupščino v Lemontu in obenem boste dobivali Vaš list, ki Vam bo gotovo zelo dobrodošel in pomagal, da boste mogli lažje spolnjevati Vaše redovno vodilo tretjega reda.

Pišite na Tretjeredniški komisariat,

Rev. Marcellus Marinšek, O.F.M.
Box 608
Lemont, Illinois

Na tej načrtni sliki vidite Baragov Dom, ki ga mislijo pozidati frančiškani v Lemontu že prihodnje leto.

Baragov Dom naj bi bil počaščen spominu našega velikega misijonarja, obenem bo romarski dom, ki so si ga naši rojaki že dolgo želeli.

Kakor je v načrtu videti, bo to precej velika stavba. Velika, ker si mnogo romarjev naših želi dom, v katerem bi lahko naši zatočišče, kadar prihitijo na romanje v Lemont.

Doslej nismo mogli vsem postreči, ta stavba bo pa zadostila zahtevam.

V veliko veselje je nam, da lahko oznanimo ta načrt in zidarsko početje, v veliko veselje bo vsem našim prijateljem, ki tako radi prihajajo k nam na počitnice.

Obenem bo to tudi dom duhovnih vaj v bodočnosti, o katerem je tudi bilo že veliko poročano.

Obračamo se na prijatelje in rojake, če nam morejo malenkost darovati v ta namen. Stroški bodo veliki, toda upamo, da jih bomo z božjo pomočjo in z naklonjenostjo naših dobrotnikov, premagali.

S hvaležnostjo.

Rev. Benedikt Hoge,
frančiškanski komisar.